

CARRER

núm.
50
hivern
2009

La revista de la Fundació La Roda d'accions culturals i del lleure

Ciudadans o consumidores?

Tots som una colla

Un projecte d'integració al món casteller

Jordi Porta

Entrevista al president d'Òmnium Cultural

**Lati, un somriure berber
al cor de Ciutat Vella**

Àfrica al cor

Entrevista al músic i animador Lluís Pinyot

**Premi Butaca per a l'Ateneu
Popular 9 Barris**

El conte té molt per contar
Concurs de podcast
Contes del Món

Espectacularment parlant
Discos, notícies i estrenes
d'espectacles per a tots
els públics

Tamborinada 2010
30 de maig: belluguem-nos
tots!

el tema

3-4

Ciudadans o consumidores?
Consum responsable
Judith Cobeña Guàrdia

a cau de roda

5-9

• Racó de les entitats
• Roda·món
• Un barri, una entitat,
una companyia d'espectacles

associ·accions

10

Històries de cafè
Arxiu Històric de Roquetes-Nou
Barris de Barcelona

11

Tots som una colla
Un projecte d'integració al món
dels castellers
Guillermo Soler

12

El conte té molt per contar
Damià Caro

13

**Lati, un somriure berber al cor
de Ciutat Vella**
Entrevista a Lati Sadak, membre
de la Fundació Comtal
de Barcelona

l'entrevista

14-15

Els càrrecs no han de ser eterns
Entrevista a Jordi Porta,
president d'Òmnium Cultural
Judith Cobeña Guàrdia

l'ampli

16

• Un conflicte, una solució
Tot són aprenentatges
GREC, Grup de Recerca i Estudi
del Conflicte

Bon veïnatge

Un projecte d'acompanyament
de Fundació Fias

17

**Si som iguals, no hi ha d'haver
diferències**
Entrevista a Mohamed Soulimane
Montserrat Fran

18

• amb nom propi
• tradi·accions
• recordant...

19

• notícies
• paraules, paraules, paraules

l'entrevista espectacular

20-21

Música i solidaritat
Entrevista a Lluís Pinyot,
músic i animador
Anna Jarque

espectacularment parlant

22-25

• kèiad9
• Viatges espectaculars
• anem a veure
Puça Espectacles
• una mica de miquet

26-28

• t'avisem...
• el podi
• des de l'escenari
• el podi
• notes noves
Noè Rivas

la caixa de ressonància

29-31

3.000 m² de circ
La Central del Circ

Premi a la constància

Premi Butaca 2009 per a
l'Ateneu Popular Nou Barris

enxarxat al web

32

Selecció de webs interessants

33

**Per Halloween, cantem
la Castanyera**
Lluís M. Panyella

• 6 x 4. L'espai dels
músics-animadors del país
Articulat

idees tallers

34

• Instruments musicals
El sistre
Miqui Giménez
• Cercabiscis
DetotsKolors.com

editorial

Tanquem l'any 2009 amb un regust de boca aspre, hem viscut un any convuls en el terreny polític, educatiu i de la societat civil organitzada. Per acabar-ho d'adobar, han petat totes les bombolles que veiem créixer descontroladament —la immobiliària, la bancària, la de la construcció, la del petroli— i tancarem el dia 31 amb comptes al banc amb números vermells, crèdits congelats, hipoteques segrestades, i discursos polítics que semblen escrits en una realitat paral·lela.

Fa trenta anys que vivim en democràcia. Els savis grecs ja deien que aquesta forma de governar-se és la menys dolenta possible, i per tant és perfectible. A l'Estat espanyol hi ha un debat sobre si la famosa Constitució, un text escrit sota unes pressions històriques concretes —les acaballes del franquisme— serveix o no serveix per la nova realitat del segle XXI. A Catalunya fa temps que ho posem en dubte, com posem en dubte que l'organització de qualsevol institució, des de les associacions fins al Govern, sigui inamovible. Tenim clar que cal canviar algunes coses: la gestió econòmica poc transparent, l'elecció de càrrecs públics... Per fer-ho possible cal reformar les formes d'accedir als llocs de representació pública, que les llistes dels partits —per exemple— siguin obertes, obligant els candidats a treballar durant tot el mandat per mantenir el lloc aconseguit al Parlament, al patronat d'una fundació o a la junta directiva d'una associació. El següent pas és regular bé com, un cop acabat el servei des d'un lloc de direcció, la persona que plega s'integra com un actiu important a la mateixa organització. Les grans empreses, que d'això en saben molt, no deixen escapar mai un alt directiu quan es jubila. El fan assessor en el camp que més coneix i hi guanya tothom, l'empresa en coneixements i l'ex alt càrrec amb un lloc de reconeixement i a vegades un sou. Aquest pas ha de ser transparent, ha de tenir un protocol escrit i un topall pel que fa als sous per no entrar en incompatibilitats entre l'àmbit públic i l'àmbit privat. Caldria acabar també amb les polèmiques jubilacions milionàries i les discriminacions a l'hora d'accedir-hi. Per exemple, és clara la manca d'ètica en el fet que un diputat al Congrés espanyol amb només set anys de feina pugui jubilar-se, mentre un treballador a Intermón Oxfam haurà de pensar 35 anys. Si estem de debò al servei de tothom caldrà que revisem molt bé aquests conceptes i ens preguntem, cadascú en el nostre àmbit, si actuem èticament en tots els aspectes, si hem d'acotar més els mandats i els relleus en la nostra estructura organitzativa i si ingressos, despeses i sous es poden justificar èticament davant la societat.

Si responem que sí, endavant. Si matísem gaire, replantegem-nos què cal canviar per seguir treballant millor en bé de la nostra associació, fundació, departament, consell o ajuntament. Ah! i BON ANY 2010!

La revista Carrer és editada per la Fundació La Roda d'Accions Culturals i del Lleure, creada l'any 2003 per l'associació La Roda d'Espectacles Infantils i Juvenils als Barris i d'Accions Culturals. La Fundació agrupa prop de cent associacions juvenils, infantils i culturals de trenta-set poblacions catalanes. Des de fa trenta-tres anys La Roda programa espectacles i tallers de tots els gèneres per als infants i els joves a través de les associacions dels barris. Els objectius són oferir un lleure de qualitat, educatiu i formatiu als infants i els joves, afavorir l'ús de la llengua catalana en el lleure, difondre el coneixement de la cultura popular i les tradicions del país i donar suport al teixit associatiu dels barris. La Roda va rebre l'any 2001 la Creu de Sant Jordi.

Coordinació, redacció, correcció i maquetació: Lluïsa Armengol
Consell de redacció: Carme Beltrán, Lluïsa Celades, Judith Cobeña, Anna Corbella, Salvador Figuerola, Joan López i Concepció Pallàs
Col·laboració: Associació Esplai La Flor de Maig, Joan Boada, Damià Caro (COMSOC), Eskurri Esplai, Esplai La Fàbrica, Jaume Ibars, Montserrat Fran, Fundació Pere Tarrés, GREC-Grup de Recerca i Estudi del Conflicte, Pilar López, Enric Magoo, Pep Puigdemont, Noè Rivas, Guillermo Soler (Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya).
Disseny portada: Umberto Valeri i Marta Serra
Fotografia portada: Igor Cortadellas
Preimpressió i impressió: Tallers gràfics de Rúbrica

LA RODA
FUNDACIÓ
D'ACCIONS CULTURALS I DEL LLEURE

Dipòsit legal: B/25.352.87

Edita: Fundació La Roda d'Accions Culturals i del Lleure
C. Sèquia, 9-11. 08003 Barcelona
Tel.: 93 414 72 01 • Fax: 93 414 77 05
administracio@fundaciolaroda.cat
www.fundaciolaroda.cat

La Fundació La Roda no es fa responsable de les opinions
expressades en els articles signats.

Amb el suport de:

Generalitat
de Catalunya

■ Consum responsable i solidari

Judith Cobeñ a Guàrdia

Ciutadans o consumidors?

Les festes de Nadal, que cada cop comencen abans, en forma de botigues plenes de reclams de colors i olors per fer que el consumidor compulsiu que tots acabem portant a dins s'abraoni desenfrenadament sobre els productes i compri sense pensar, ens han portat a plantejar-nos que en temps de crisi potser seria bo donar idees que ens facin conscients de quin impacte tenen els nostres hàbits de consum sobre el benestar o el malestar general del Planeta. Al mateix temps, voldríem donar eines per educar criatures i adults d'una manera més humana, més a mida de la vida i dels ritmes de la Terra, per créixer en benestar, comprant el que cal, sense perdre gaudi però proposant-se guanyar en salut, en calma i en felicitat autèntica.

A l'Avui del 20 de març del 2004 es presentava un estudi preocupant, fet per la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme de la Generalitat de Catalunya, en què es deia que "Comprar per comprar, o comprar sense saber què s'adquireix, o adquirir un producte sense que realment sigui necessari. Aquesta és, a grans trets, l'actitud que tenen molts joves catalans d'entre 12 i 18 a l'hora d'entrar en una botiga a comprar". Al mateix temps s'apuntava que els consumidors joves, que nosaltres anomenem ciutadans, desconeixien els seus drets com a tals i com defensar-los. A conseqüència d'aquestes xifres es va endegar la campanya "Diferencia't" per fer entendre que abans de comprar els joves s'haurien d'informar a casa o a través de professionals. Al jovent, deia l'estudi, ja no l'interessaven les marques, però sí Internet o el telèfon mòbil, fonts de grans despeses i factures impagables.

Al cap de cinc anys, el fenomen, amb campanya o sense, ha augmentat, i no sembla que la crisi el faci disminuir. Però no és cosa dels joves, és cosa dels grans fer entendre i ensenyar amb la pràctica quotidiana a casa, amb la reflexió diària sobre les compres —des del menjar fins a les sabates— que tot el que gastem, si no ho hem de fer servir, es converteix en residu que cal reciclar. I fer-ho costa diners, energia i recursos, que el Planeta ja no té. Els experts diuen que la Terra necessita un any i mig per recuperar el que n'extraïem durant un any. Malgrat que el missatge actual majoritari és el d'incitar al consum per sortir de la crisi, la lògica ens porta a dir que potser l'única manera de seguir vivint damunt aquesta terra és aprendre a decreixer seguint la fórmula que ja als anys vuitanta va establir Nicholas Georgescu-Roegen amb altres pensadors com Serge Latouche. La seva és una proposta que ens diu

que cal anar frenant, que cal aturar-nos a pensar i deixar de consumir compulsivament com si, si no ens gastem els 900 € que es calcula que gasta cada Nadal un ciutadà de classe mitjana a Catalunya, el món s'acabés. Ens recorden que cal que comprem menys, reciclem més i ens regalem temps, companyia i alegria, mentre aprenem a sembrar les nostres pròpies tomates en un test, fem compost amb les nostres deixalles i rebutgem comprar paquets triplement plastificats. Proposen una presa de consciència col·lectiva, abans d'abocar-nos —seguint les pautes del productivisme sense fre— a una situació d'esgotament de tots els recursos energètics, la degradació del medi ambient i la pèrdua de la biodiversitat, que comporten la degradació de la salut i més desigualtats Nord-Sud i que, al capdavall, fan insostenible la presència de la Humanitat sobre la Terra. 🌱

Xarxa de Consum Solidari

Tel.: 93 268 22 08 - www.xarxaconsum.net

A Catalunya tenim sort perquè hi ha un munt de gent que s'ha anat organitzant des dels anys vuitanta i noranta per fer propostes de consum sostenible i responsable. La Xarxa de Consum Solidari (XCS), una associació que des de l'any 1996 treballa a Catalunya en l'àmbit del comerç just i el consum responsable, n'és una de les més destacades.

La gent i les entitats que en formen part tenen una visió integral del comerç just, que engloba tot el cicle d'un producte, des de la producció fins a la comercialització. Defensen un comerç que pagui un preu digne al productor, que respecti el medi ambient i els drets de les dones i que ofereixi aliments sans i adequats culturalment. Productors i consumidors —ciutadans i ciutadanes, al cap i a la fi— han de ser els qui decideixin quins aliments s'han de produir. La XCS explica amb un munt de material pedagògic a l'abast de tothom com defensar el dret a la sobirania alimentària dels pobles enfront de l'actual control de la cadena alimentària per part de les

transnacionals agroalimentàries i les grans cadenes de distribució. La XCS treballa també en projectes de cooperació al desenvolupament, fa tasques de sensibilització i acció crítica, i importa i distribueix productes que es venen a les seves botigues o a través dels anomenats grups de consum ecològic i comerç just.

Cristina Roig, 43 anys, educadora social i mare d'un nen d'un any, acaba d'apuntar-se a un d'aquests grups de consum al barri de Ciutat Vella de Barcelona. "El fet de ser mare m'ha dut a preocupar-me més per la qualitat i l'origen dels aliments que consumim a casa", afirma. "Penso que val la pena prescindir de la comoditat que ofereix el comerç convencional i assumir l'esforç econòmic que suposa aquesta opció, en favor d'un món més sostenible, just i solidari. Quantes més persones hi participem, més a prop estarem del model de societat que volem per als nostres fills."

apunt

web web web web
web web web web
web web web web

Aquí teniu algunes adreces de pàgines webs que us poden ser útils si voleu posar-vos en contacte amb entitats o institucions que treballen per fer respectar els drets dels consumidors i perquè tots plegats consumim d'una manera una mica més responsable.

- **Unió de Consumidors de Catalunya:** www.consumidors.org

- **Agència Catalana del Consum:** www.icconsum.org

- **Coordinadora Estatal de Comercio Justo:** www.e-comerciojusto.org

- **SETEM Catalunya:** www.setem.cat

- **SODEPAU:** www.sodepau.org

- **Intermón Oxfam:** www.intermonoxfam.org

- **Ecoconsum:** Coordinadora de cooperatives de consumidors/es responsables de productes ecològics: www.ecoconsum.org

- **Acció per un Turisme Responsable (ATR):** www.turismo-responsable.org

- **Coop57. Serveis financers ètics i solidaris:** www.coop57.coop

- **Guia per al consum responsable de joguines.** Centre de Recerca i Informació en Consum/Xarxa de Consum Solidari: www.edualter.material/juguete/joguines.htm

- **Xarxa Eco:** <http://xarxaeco.org>

- **Revista Opcions:** www.pangea.org/cric

- **Arç. Intercooperació econòmica:** www.arccoop.coop

■ Consum Rebel

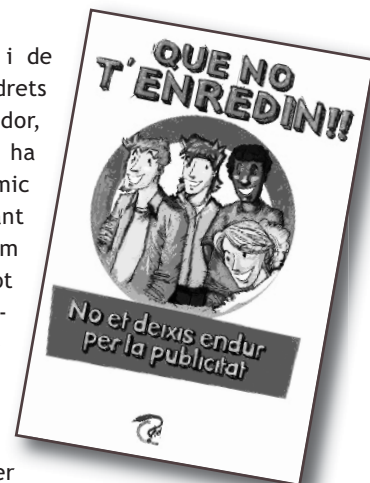
Que no t'enredin!

Joves rebels contra un consum sense sentit

Consum Rebel és una associació de joves que un dia van parar-se a pensar en la manera que tenim de consumir i en quin és l'impacte que té sobre les nostres vides. Es van adonar que, justament, la joventut està en el punt de mira de les marques i de les grans cases de tota mena de productes, des de les que venen roba fins a les que proposen ginys informàtics. Totes fan crides, de moltes maneres diferents, per fer-los "clients", i si pot ser a perpetuïtat. Arran d'adonar-se d'aquesta manera de funcionar del sistema, els joves de Consum Rebel van formar l'entitat per dur a terme la defensa dels drets d'altres joves consumidors, assessorant i orientant les consultes, divulgant els drets que tenen els joves individualment o en general, i si cal anar més lluny, exercint també la representació davant de les juntes arbitral de consum, a les vistes de les quals Consum Rebel participa com a vocal.

Com ho fan? De dues maneres: informen mitjançant comunicats de premsa, editant guies i fent xerrades i tallers allà on els criden, i alhora, donen suport a les accions que du a terme la Unió de Consumidors de Catalunya (UCC), entitat mare de Consum Rebel. Com a mostres d'aquesta ves-

sant formativa i de defensa dels drets del consumidor, Consum Rebel ha editat un còmic molt interessant per entendre com la publicitat pot fer que comprem sense necessitat de fer-ho o com ens incita a decantar-nos per productes cars quan en tenim de més assequibles i amb les mateixes prestacions a l'abast. També ofereix guies per entendre i triar productes de la terra, ecològics, que expliquen molt bé les raons per decantar-se a comprar productes frescos, de proximitat i saludables.

Consum Rebel

C. Villaroel, 10, local 1. Barcelona
Tel.: 93 454 67 76

www.consumidors.org/consumrebel

Naps i cols

"Volem comprar només allò que necessitem: ser consumidors però no consumistes."

Amb aquesta declaració d'intencions queda clar que les famílies de Badalona que van crear l'any 2006 el grup de consum ecològic Naps i Cols no tenen cap dubte que una cosa és consumir i l'altra fer consumisme i que no volen comprar a la babalà. Pertanyen a la Plataforma per un Equipament Sociocultural al barri de Bufalà de Badalona, que té dues línies de treball: la sostenibilitat i l'agroecologia.

Els membres de Naps i Cols s'organitzen i gestionen les seves compres setmanalment. Dues famílies s'encarreguen per torns de preparar les cistelles de menjar i de productes ecològics per a tot el grup, que es passen a recollir un dia a la setmana. Compren productes ecològics amb la garantia del Consell Català de la Producció Agrària Ecològica: fruita, verdura, pa, ous, carn i productes com mel, melme-

lada, pasta, aliments infantils, conserves, suc i oli.

Aquesta mena d'organització veïnal per un consum responsable té clars avantatges: ajuda el petit pagès i les petites empreses de producció alimentària del país, trenca el cercle viciós que fa passar tots els productes de consum prioritari per les grans distribuïdores i millora les relacions interpersonals entre el productor i el comprador. A més, aposta clarament per una agricultura respectuosa amb els cicles de la vida i el medi ambient. Cal destacar que aquesta mena de productes de proximitat té un embolcall molt reduït perquè no ha de ser transportat a grans distàncies, cosa que produeix un impacte mediambiental quasi nul (no hi ha bosses de plàstics, porexpan per no aixafar la fruita, caixes de cartró o de plàstic contaminants...).

Si cada barri del país s'organitzés en grups com aquest, les cimeres del clima com la de Copenhaguen deixarien de tenir sentit.

Naps i Cols

napsicols@canbarriga.net
www.canbarriga.net

roda...mó n

■ La Roda al Plenari del CMAB

La Fundació La Roda ha estat elegida per formar part del plenari del Consell Municipal d'Associacions de Barcelona en l'àmbit temàtic de Cultura, un àmbit que compartirà amb els Castellers de Sants.

El CMAB és un òrgan consultiu format per representants dels grups municipals, tècnics de l'Ajuntament de Barcelona, experts i entitats en representació de diversos àmbits temàtics (esport, educació i formació, gent gran...) i dels districtes de la ciutat.

■ Participació de La Roda al Tió Solidari de Catalunya Ràdio

Representada per l'il·lusionista Màgic Cambras, La Roda ha participat a un dels actes del Tió Solidari impulsats pel programa de Catalunya Ràdio "Eduqueru les criatures", conduït pel periodista Carles Capdevila. Jordi Cambras va ser el 21 de desembre a l'Illa Diagonal de Barcelona amb el seu espectacle de màgia per a tota la família. El Tió Solidari ha recollit més de 30 tones d'aliments arreu de Catalunya, que el Banc d'Aliments s'ha encarregat de distribuir a les famílies més necessitades.

■ La Roda a la festa dels Súpers

El passat 17 i 18 d'octubre La Roda es va instal·lar al tendal dedicat a les entitats catalanes en el marc de la 13a edició de la Festa dels Súpers. Durant tot el cap de setmana, que va aplegar a l'Anella Olímpica de Barcelona uns 350.000 visitants, La Roda va donar informació sobre la seva feina i va oferir un taller de manualitats als més petits. Durant la festa es va donar el tret de sortida a la programació del Canal Súper3, dedicat íntegrament als infants i adolescents catalans.

■ Difonent la bona música, el bon teatre, la bona màgia...

Un any més La Roda ha programat espectacles per a les famílies a diversos centres comercials d'El Corte Inglés de Barcelona, Sabadell i Girona durant les festes de Nadal. Bons espectacles per a tota la família, que continuaran durant el primer trimestre de l'any 2010 a Can Dragó de Barcelona i a Cornellà de Llobregat.

■ Teatre social amb el XICS de Santa Coloma de Gramenet

El projecte de la Fundació La Roda de teatre social per a infants i adolescents en risc o situació d'exclusió s'està desenvolupant al XICS de Santa Coloma de Gramenet gràcies al patrocini de la Fundació Futbol Club Barcelona. Va començar el 14 de setembre amb dos grups d'infants i joves i s'acabarà al juny amb la representació d'una obra creada pels participants.

Somriu, ja s'acosten!

Campanya de Reis de l'Associació Esplai La Flor de Maig del Poblenou de Barcelona

Fa 28 anys que l'Associació Esplai la Flor de Maig organitza, amb la col·laboració d'entitats, parròquies i l'Administració, la campanya Somriu... ja s'acosten!, una campanya de recollida i repartiment de jocs i joguines nous entre les famílies amb pocs recursos econòmics del barri del Poblenou el dia de Reis.

Aquest any el Districte de Sant Martí ens ha concedit el Premi Sant Martí, en la modalitat col·lectiva, per la tasca feta aquests anys. El guardó ens el van donar l'11 de novembre, ocasió que vam aprofitar per donar les gràcies a totes les entitats del barri que col·laboren, a les persones que ens porten joguines i als voluntaris que any rere any fan possible que la Campanya, com l'anomenem nosaltres, aconsegueixi els seus objectius.

La Campanya comença al mes d'octubre amb una primera reunió en què decidim com ens organitzarem, d'on traurem les joguines, quines perspectives de feina hi haurà, quina tasca farà l'equip col·laborador... Aquest equip és força gran, i tot i que hi ha gent que té més experiència, amb els anys tothom va agafant el seu paper en la tasca d'establir les rutes, portar la gestió econòmica, concretar a quines famílies es lliuraran les joguines, classificar les joguines per edats, fer les bosses...

La Campanya del Poblenou reparteix joguines a unes 400 famílies. Repartir vol dir que anem casa per casa de gairebé tothom. Fa anys que ho fem d'aquesta manera i funciona, així que si la logística ens ho permet ho continuarem fent igual. Les famílies que reben les joguines són famílies amb escassos recursos econòmics, que no poden gastar diners en joguines. Són famílies que arriben derivades de serveis socials, de Benestar Social, de les parròquies, de Càritas... Aquest any segurament n'hi haurà més perquè la crisi està fent mal a molta gent. Per això més que mai necessitem que ens porteu joguines noves. Els dies 4 i 5 de gener serem al Centre Cívic Can Felipa (c. Pallars, 277) de 10 h a 20 h. Destaquem que han de ser joguines noves, perquè, ¿oi que els Reis sempre porten joguines noves a tothom? Per tant, durant la Campanya, de l'1 de desembre al 10 de gener, només en recollim de noves. Ara bé, sí que durant tot l'any en podeu portar d'usades a la Ludoteca Maria Gràcia Pont (rbla. del Poblenou, 77-91).

Ja us podeu imaginar que del 2 al 5 de gener és una bogeria: joguines que ens falten, trucades en què ens diuen que hem d'anar-ne a buscar a l'altra punta de Barcelona, famílies que ens arriben a darrera hora... Els últims dies tot es fa a corre-cuita, però al final, quan donem l'última bossa, tots pensem que hem dut a bon port un any més la Campanya i ja ens imaginem com serà la de l'any que ve. I com a colofó, com no podia ser d'una altra manera, anem a fer una xocolata amb xurros per testimoniar tots junts que s'ha fet una bona feina.

Gràcies als tres Reis d'Orient, Melcior, Gaspar i Baltasar, per deixar-nos fer de reis un any més!

el racó de les entitats de la roda

■ Centre d'Esplai la Fàbrica del barri Can Tusell de Terrassa

L'Esplai la Fàbrica estrena casa S'inaugura a Terrassa el Casal Cívic de Can Tusell

Centre Cívic
Av. Béjar, Terrassa
Tel.: 93 568 65 36

Un nou equipament per a la ciutat

Abans de finals d'any l'Esplai la Fàbrica i l'AV de Can Tusell veuran acabades les obres de la seva nova seu, el Casal Cívic Can Tusell, un equipament construït per l'Ajuntament de Terrassa amb finançament del Fons Estatal d'Inversió Local. El nou edifici, d'una sola planta de 540 m², s'ha construït amb criteris sostenibles, amb col·lectors solars i elements per aprofitar la llum solar durant l'hivern i aïllar-se'n durant l'estiu. De la nova instal·lació destaquen una porta basculant que farà d'ofici d'escenari i l'espai dedicat a exposar murals de grafit. Tot i que no està confirmat al tancament de la revista, la inauguració serà probablement el 6 de març.

Un barri amb personalitat

Can Tusell va néixer als anys vuitanta com a

apèndix del barri terrassenc Sant Pere Nord. Als camps de conreu i les vinyes d'una masia anomenada Can Tusell, l'INCASOL de la Generalitat hi va construir un polígon d'habitatges. Hi viuen uns 3.000 habitants, majoritàriament infants i joves, amb rendes baixes, salaris inestables i una manca d'especialització professional i de qualificació acadèmica. Després de trenta anys s'ha creat un sentiment generalitzat positiu de pertinença al barri, tot i que la resta de la ciutat continua veient Can Tusell com un barri marginal i problemàtic.

L'Esplai la Fàbrica

Els membres de l'Esplai La Fàbrica i del Grup de Joves es reunien fins ara en un local ubicat sota la plaça de Can Tusell, "el búnquer", i en uns mòduls prefabricats situats al mateix parc

de Can Tusell, que no reunien les condicions necessàries per realitzar-hi activitats diàries. Unes activitats que són nombroses i molt diverses —esplai diari, casals d'hivern i d'estiu, colònies, inserció laboral, noves tecnologies, festes...— i que des de l'any 1988 fa que al barri Can Tusell l'educació en el lleure s'escriu amb la f de Fàbrica.

■ Eskurri Esplai de Bonavista, Tarragona

15 anys d'Eskurri Esplai

... caminant cap a la solidaritat, l'educació, la integració...

L'any 1994, un grup de joves del barri tarragoní de Bonavista, on viu gent treballadora dels polígons industrials, decideix crear l'entitat Eskurri Esplai després de diverses activitats realitzades al Centre Cívic que els crea inquietuds i necessitats relacionades amb els infants i els joves del barri. És així com, ara fa quinze anys, va néixer la història de l'Eskurri Esplai.

Han estat quinze anys de treball i il·lusions. En els seus inicis, era un esplai força petit, sense gaire ressò ni influència en els nens del barri, però actualment i amb el pas dels anys s'ha convertit en un esplai de referència per a tota la ciutat ja que es tracta de l'únic esplai del barri tarragoní de Bonavista, amb 200 infants i joves de 5 a 18 anys que participen a totes les activitats organitzades.

Han anat passant generacions de monitors, infants i joves, per un camí que no sempre ha estat fàcil. Tot i això, amb el compromís de la gent que en forma part, amb les ganes de fer coses

noves, amb la il·lusió i amb la finalitat d'oferir experiències enriquidores i divertides en la formació dels infants com a persones, hem continuat. Volem donar alternatives a les activitats d'oci comercials i/o individualistes, estimulants l'adquisició d'habilitats socials.

Continuarem treballant per tot allò que ens ha fet arribar a aquest aniversari, per tot allò que creiem, per continuar pel nostre camí, amb nous reptes, esdeveniments, per allò que és l'Eskurri.

Gràcies a tots els que van iniciar aquesta activitat, als que hi han passat, als que actualment hi són, i als que en un futur pròxim hi seran.

Eskurri Esplai
C. Onze, 13. Barri Bonavista. Tarragona
www.webfacil.tinet.cat/eskurriesplai

■ Un barri... una entitat... una companyia d'espectacles

Martorell balla

Judith Cobeñ a Guàrdia

L'Esplai Guspira és a Martorell un referent molt clar d'educació pel lleure. Van heretar la feina ben feta de l'Esplai Trencadissa i van professionalitzar-se per continuar treballant amb qualitat i transparència. Tenen el suport incondicional de la Fundació La Roda, la confiança del Consistori i el compromís d'un grup de pares i mares. Mostren amb fets que la integració és possible si es treballa sense prejudicis mentals. Atenen una quarantena de nens i nenes, fan colònies d'estiu i ensenyen dia a dia valors de convivència. El 21 de novembre passat, acompanyats pel grup d'animació ToquiQuiToqui, van celebrar el Dia Universal de la Infància.

Dissabte rúfol, el cel està enteranyinat, una lleu capa de núvols impedeix que el sol acabi de sortir i sembla que fa més fred del que realment fa. Surto cap a Martorell, on m'espera una colla de joves amb empena, els monitors de l'Esplai Guspira, un dels esplais més arrelats a la ciutat. Ells i elles —he comptat més noies que nois— s'han professionalitzat sense perdre aquell accent propi del moviment de base, dels moviments que sorgeixen de la necessitat de trobar-se, de crear vincles educant els més petits de cada casa. Han volgut crear un espai on els nens i les nenes de Martorell tinguin una proposta d'educació complementària a la que reben a les escoles o dins la família. Un esplai és un espai de convivència i d'aprenentatge conformat per la voluntat d'educadors, de joves i de gent gran que creuen en la importància de la implicació de la societat civil. Als de Guspira se'ls veu d'una hora lluny que ho tenen ben après i ho apliquen. M'explica Isabel Enri, la responsable de l'entitat, que a més tenen la sort que un grup de pares, una AMPA, també hi ha posat el coll, que els fan costat i empenyen perquè totes les activitats, sobretot les colònies i els actes com el d'avui, rutllin i tinguin participació. Fa bo d'escol-

tar això en els temps que corren, en els quals la paraula que més trobes als diaris és “desafeció”, que sona com “infecció” o “lletjor”, i que et fa dibuixar un “ai uix, quin fàstic!” al pensament.

Al principi de l'actuació, quan encara la plaça es veu una mica buida, la Isabel es plany. No entén com és que no ha vingut més gent. A poc a poc, però, com els cargols en dies de pluja fina, van apareixent pares, mares, tietes i avis acompanyats de gent menuda que s'apunta sense cap mena de problema a la proposta que els fan des de l'escenari els xicots de ToquiQuiToqui. Aquest matí de dissabte, a la plaça de les Cultures, l'Esplai Guspira ha convocat la gent per recordar que aquesta setmana se celebra el Dia Universal de la Infància. Han preparat un circuit de jocs on els nens i nenes acompanyats per monitors poden muntar i desmuntar una mena de trencaclosques amb forma humana, de nens de diferents ètnies, poden pintar, aprendre paraules noves i anar recordant la llista de drets que tenen estampades per les parets del Centre Cívic que presideix la plaça.

L'actuació dels ToquiQuiToqui anima la festa. Han començat una mica abans del previst per-

Esplai Guspira

Pl. Maria Canela, s/n. Can Carreres
08760 Martorell. Tel.: 93 774 57 80

què tothom pogués fer tots els tallers, i allà a la plaça de ciment hi trobem mares i pares que no es tallen ni un pèl a l'hora de posar-se a fer rotllana amb els nanos —n'hi ha de molt menuts— i ballar el bugui-bugui que desgranen els músics, fent-lo “bluesejar” perquè tothom remeni els malucs seguint el ritme sense trencar-se. Els nanos riuen, s'acosten a la tarima per parlar amb els del grup. Als músics se'ls veu que els agrada la gresca. Són un grup format per cinc nois que, quan no estan de “bolo”, treballen o estudien. Un estudia per actor, un altre per sociòleg, dos són mestres de primària i el darrer és músic del tot professional. Es coneixen per l'afició a la música i estan encantats de treballar en el lleure infantil. Són divertits, tenen propostes de moviment per a cada cançó i als nanos els va bé per millorar la psicomotricitat i la comunicació.

Al so de les cançons es dibuixa i desdibuixa un tren, una rotllana que es mou endins i enfora. Seguint el ritme els balladors entren i toquen el peu, el cap, el cul, el nas, a la Margarideta, un nadó de poc més d'un any en braços d'una mare arriada que s'ha posat al bell mig del grup perquè totes les nenes més grans tenien vergonya. És la mar de divertit, els peus em van sols marcant el ritme. I ballant, ballant, passa una hora ben entretinguda. M'acomio de la Isabel, dels ToquiQuiToqui, i torno a casa. Eeeeeeeeeei, bugui-bugui, ei! 🌻

Thais Buform (veus) (a l'actuació de Martorell no hi era), Yago Varela (bateria), Xavi Salazar (baix), Albert Elizondo (guitarra elèctrica), Martí Farràs (guitarra acústica i veus) i Ignasi Guasch (guitarra solista i veus) són els “Toquis”, una companyia amb estil propi nascuda el 2008 a Cornellà de Llobregat.

ToquiQuiToqui

Tel.: 650 379 692 - www.facebook.com/toquiquitoqui
www.myspace.com/toquiquitoqui

racó de les entitats de la roda

■ Fundació Ateneu Sant Roc, Badalona

FUNDACIÓ ATENEU SANT ROC

Com un calaix de sastre

Pots trobar-hi de tot si busques bé!

Pilar López

La Fundació Ateneu Sant Roc, una de les entitats d'atenció social i educativa més reconegudes de Catalunya, presenta un projecte ambiciós i ajustat a les necessitats dels habitants del barri badaloní de Sant Roc. És el projecte de Cultura, veritable reflex de la vida de la Fundació, un espai d'acollida i de cohesió per a tots els veïns on tothom pot trobar el que necessita.

El projecte de Cultura de la Fundació Ateneu Sant Roc engloba moltes activitats: un grup de teatre, un taller, una comissió de festes o un servei de préstec de llibres. I per què s'hi poden trobar coses tan diferents? Doncs, perquè el projecte de Cultura pretén afavorir activitats socioculturals i educatives relacionades amb el temps de lleure i la cultura. A més, vol fer participar la gent del barri, afavorint la convivència i facilitant la integració dels col·lectius en risc social.

La Fira de l'Artesania, un dels moments culminants de la feina cultural de la Fundació

Des de fa més de 40 anys, la Fundació Ateneu Sant Roc, l'Ateneu Popular Sant Roc i el Centro Social y Cultural San Roque intenten, festa a festa, grup a grup, assolir aquests objectius d'integració i participació amb i per als veïns i veïnes del barri de Sant Roc. Per aquest motiu, el projecte Cultura es troba al centre de l'organigrama, al centre de l'esquema de l'entitat, com a eix vertebrador que fa i ha de fer funcionar la gran roda de l'Ateneu.

Si preguntem a gent molt diferent dels que passen o "viuen" a l'Ateneu què és el projecte Cultura, podem vertebrar aquest calaix de sastre.

—Cultura és...? El taller de pintura dels dijous i també el de punt de creu i el de boxets. I els joves també fan un taller de fang. I alguns dimarts ens veiem per fer tallers casolans...

—Cultura és...? Les excursions, poques pel meu gust, però molt interessants: la de la tardor, les matinals a museus. I també els concerts, els cinemes o la trobada de corals...

—Cultura és...? Una exposició que vaig veure l'any passat a la sala Lila, i la que fan sempre els nens del centre. Ah, i també quan vam

Més de 150 voluntaris fan possible Cultura, un projecte que facilita la integració dels col·lectius en risc social i fa treballar junts veïns de sempre i veïns nous

anar a la universitat per veure l'exposició de les dones...

—Cultura és...? El meu grup de percussió dels dimecres. I crec que també hi ha un grup que fa teatre... no, dos grups de teatre. I els de botxes, amb el qual ens trobem a l'Ateneu quan venim a assajar els dissabtes. I, per descomptat, el grup de muntanya! I ara la Coral. —Cultura és...? Les festes de primavera!!! Déu n'hi do quin rebombori es forma a l'Ateneu quan s'apropa el maig: Sant Jordi, l'Homenatge a la Gent Gran, el Dia Infantil, la

Fira d'Artesania (sobretot la FIRA), concerts, teatre... I un munt de reunions perquè tot estigui molt, però que molt organitzat.

—Cultura és...? Sí, tot això és Cultura, i molt més. També s'inclouen tots els serveis que pot oferir l'entitat a l'entorn: préstec de llibres o materials, cessió de sales a altres grups o entitats, el punt d'informació obert "a totes hores".

—Cultura és...? La revista *Als Límits*, que surt... surt quan el consell de redacció ho estima oportú... I un munt d'espectacles i tallers dels quals gaudim

a través de la Fundació La Roda d'Accions Culturals i del Lleure. I perquè tot això estigui més o menys organitzat, hi ha una comissió que es reuneix periòdicament. És un punt de trobada i dinamització que té com a objectiu promoure i elaborar el calendari de les activitats culturals i promoure i avaluar les línies d'actuació d'aquesta secció.

Més de 150 voluntaris fan possible Cultura, al capdavant el projecte que dinamitza l'Ateneu, que és capaç de fer treballar junts infants i adults, homes i dones, veïns de sempre i veïns nous. És el projecte que ens mou a enriquir-nos, a participar, a compartir. Cultura ens ajuda a fomentar el treball en xarxa amb altres grups i entitats del barri; afavoreix l'autogestió dels grups i aprendre a organitzar-se. Cultura és un espai d'acollida per a l'infant i el jove, per al nouvingut i l'avi. Cultura fa de la llengua catalana una eina de cohesió social. El projecte de Cultura ens fa comprometre'ns, una mica més, en la transformació de la societat, començant pel nostre entorn més proper, el barri. 🌱

■ Tamborinada 2010

Belluguem-nos!

Amb el lema “Belluguem-nos tots!” la Fundació La Roda prepara una Tamborinada sonada. Serà el 30 de maig del 2010, al parc de la Ciutadella de Barcelona. Estarà particularment dedicada als discapacitats físics i mentals, perquè tothom, sense excepcions, pugui participar a totes les activitats que s’ofereixen en la festa anual de les entitats de La Roda.

Trenta-tres anys de no parar, de fer-nos presents, de mostrar a totes les persones que passen pel parc de la Ciutadella de Barcelona un cop l’any per la Tamborinada la vitalitat del teixit associatiu que es dedica a fer arribar cultura i formació, en català i de forma divertida, a tots els barris de Catalunya. Aquesta vitalitat i aquesta empena ens han portat a plantejar-nos fer un salt més, obrir més l’espai i crear vincles duradors amb les entitats que treballen amb la mateixa empena, alegria, professionalitat i compromís per fer possible que el fet de tenir una discapacitat —o habilitat diferent— deixi de ser una barrera per poder viure amb plenitud.

Aquesta Tamborinada, volem que sigui un sonor cop de tabal, que es noti que podem quan volem, que en sabem i que hem trobat una manera lúdica de reforçar el compromís amb dos dels punts de la missió que en el seu moment ens vam atorgar. Volíem millorar el lleure infantil i juvenil, ser una eina de dinamització cultural i de lluita contra l’exclusió social i estendre el lleure en català. Doncs, amb aquesta 33a edició de la Tamborinada, convi-

dem tothom a bellugar-se, a fer-ho plegats, les entitats de sempre de la Fundació La Roda i les entitats del sector de les disminucions. Farem un pas més perquè les unes i les altres treballin juntes per proposar tallers i jocs accessibles a tothom, per fer entendre a tothom què vol dir viure amb ceguesa, estar sord, tenir la síndrome de Down o anar en cadira de rodes, i per reivindicar junts tot el que falta encara perquè es pugui considerar que a casa nostra tothom és igual malgrat les diferències.

Estem preparant la festa amb molta il·lusió i amb la col·laboració de persones com el periodista Sergi Cutillas, Teresa Palahí, de la Fundació ONCE, Antònia Fernández, de COCARMI o Pilar Díaz, de COCEMFE. Al següent número els coneixereu més de prop i ja us podrem informar de la programació de la festa, amb novetats en el format de la festa i en els tallers.

Que aquestes altres capacitats formin part intrínseca de les activitats, els projectes i els plantejaments de totes i cadascuna de les associacions, grups i persones que conformen la gran família que és la Fundació La Roda! 🎁

Tamborinada 2010. 30 de maig 2010. Parc de la Ciutadella. Barcelona

celebració...

Premi Ateneu a CARRER

CARRER ha rebut el passat 16 de desembre el Premi Ateneu als Mitjans de comunicació d’associacions culturals de Catalunya. El guardó l’ha concedit la Federació d’Ateneus de Catalunya en la 20a edició dels premis. L’acte de lliurament es va fer al Palau de Pedralbes, a Barcelona, en presència de nombroses autoritats de la Generalitat, l’Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona, i del president de la Federació d’Ateneus de Catalunya, Pere Joan Pujol.

Aquesta publicació que teniu a les mans —el número cinquanta— va néixer l’any 1987 i és fruit de l’esforç diari de moltes persones, de la il·lusió d’informar i formar en l’educació pel lleure, de fer-ho en la nostra llengua i d’arribar al màxim de gent que treballa per l’educació i la cultura. CARRER és una revista que pretén prendre el pols de la vida que el fenomen de l’associacionisme sociocultural provoca en tot el territori. Hem volgut donar protagonisme en tot moment a les iniciatives i els projectes del món associatiu per la riquesa que aporten, però també a la creativitat formidable, i malauradament poc difosa, dels artistes del país que es dediquen als espectadors més joves i a les famílies.

Des d’aquí volem donar les gràcies a totes i cadascuna de les persones que al llarg d’aquests cinquanta CARRER han col·laborat, escrivint, dissenyant, redactant, maquetant, aportant noves idees, fent-la accessible des de la web de la Fundació, difonent-la, i sobretot llegint-la, aportant, doncs, el seu granet de sorra, sense el qual avui no estariem celebrant aquest premi Ateneu. I tres compromisos en la feina que tenim per endavant: millorar, millorar i millorar!

Moltes gràcies!

■ Arxiu Històric de Roquetes-Nou Barris, Barcelona

Històries de cafè

Recordar la història de Nou Barris al voltant d'una tassa de cafè. Això és el que proposa l'Arxiu Històric de Roquetes-Nou Barris, de Barcelona, amb la voluntat de recollir la memòria viva de les persones que han fet i donen sentit a un dels barris més dinàmic i amb més personalitat de Barcelona.

Les trobades no tenen una data ni un lloc fixos, però quan els veïns reben la convocatòria de l'Arxiu Històric de Roquetes, la sala de l'Ateneu Popular 9 Barris o de qualsevol de les entitats del districte Nou Barris on es desgranaran les històries de temps passats, i no tan passats, s'omple de gom a gom. L'ambient és distès, hi ha gent de totes les edats, però majoritàriament de cinquanta anys en amunt, disposada a assaborir l'aroma d'un bon cafè i el bon gust d'unes històries properes i viscudes. Els participants de seguida s'engresquen a compartir i intercanviar records, vivències, opinions i sentiments relacionats amb el barri on viuen, alguns de tota la vida. A cada reunió es parla d'un tema concret. Uns parlen, d'altres es limiten a escoltar, però tots plegats tenen la sensació de construir o reconstruir la petita història del barri, de la qual es nodreix la història amb majúscula d'un districte que sempre s'ha caracteritzat pel seu esperit de lluita i de superació.

Tots aquests testimonis es graven i passen a formar part de l'arxiu de documentació sonora de l'Arxiu Històric de Roquetes-Nou Barris. Des del 1995, inici de les Històries de cafè, els promotors han reunit més de noranta enregistraments amb títols tan suggeridors com *El Cas Scala*, *Nou Barris màgic* o *Sindicalistes de barri*, o bé dignes de titulars de diaris de prestigi com *L'ensenyament a*

Nou Barris, El Pla comunitari de Trinitat Nova o encara *La premsa als barris*.

I també passejades...

La defensa i la difusió del patrimoni històric de Nou Barris són algunes de les línies principals d'actuació de l'Arxiu, una entitat sense afany de lucre creada l'any 1983. El fons documental de l'entitat està format per una petita hemeroteca, amb més de 250 publicacions fetes al districte, una biblioteca i un fons fotogràfic i de documents com plànols, cartells i dossiers. El material prové de donacions d'entitats i de veïns i veïnes que han estat i són els protagonistes de la història recent del barri. L'arxiu fotogràfic és una de

més

La memòria de Badia a través dels seus veïns

El 12 d'octubre passat, en el marc de les Jornades Associatives i Culturals de Badia del Vallès, es va presentar a la sala d'actes del Centre Antonio Machado el projecte *Arxiu de la Memòria Oral a Badia*. L'objectiu és aprofitar les noves tecnologies per recollir la memòria dels veïns i les veïnes de Badia que vulguin deixar constància dels seus records i les seves vivències perquè no quedin en l'oblit, ni per a les generacions actuals ni per a les futures.

Per aconseguir el principal objectiu del projecte, es gravaran amb càmera de vídeo les entrevistes individuals amb els badiencs que vulguin immortalitzar les seves experiències. Aquestes gravacions es publicaran íntegrament a la web que es programarà per al projecte. Així mateix, el contingut de les gravacions servirà per a diverses publicacions, ja sigui en revistes convencionals o en mitjans d'internet.

Aquest és un projecte de la **Fundació d'Entitats Culturals-FEC de Badia del Vallès** i compta amb la col·laboració de l'IES Badia del Vallès i de l'AMPA del mateix centre escolar. La resposta ha sorprès els organitzadors, que, menys de 48 hores després de la difusió del projecte ja tenien més de cinquanta badiencs disposats a transmetre els seus records.

Fundació d'Entitats Culturals. Tel.: 93 729 40 29
<http://fundacio.badiadelvalles.org>

les seccions més conegudes i consultades, amb unes 15.000 fotografies cedides per particulars o fetes pel mateix Arxiu. Entre les donacions destaquen la del fotògraf Kim Manresa i les col·leccions sobre el Mental, el II Cinturó i els barris de Porta, Santa Eulàlia, la Guineueta i Vallbona.

A banda de les Històries de cafè, l'Arxiu proposa un munt d'activitats de les que fan barri i ajuden a crear arrels. Hi destaquen les passejades pel barri que es fan des del 1997. L'última es va fer el passat 29 de novembre per conèixer la "història negra" del barri. Aquestes sortides permeten als veïns del districte, però també a qualsevol barceloní interessat, descobrir racons, a vegades desconeguts pels mateixos veïns, i també la història d'una part important i poc coneguda de la Ciutat Comtal. ☘

Arxiu Històric Roquetes-Nou Barris

C. Port-Iligat, s/n. 08042 Barcelona

Tel.: 93 353 95 16 - www.noubarris.net/arxiu

Històries de cafè al Casal de Barri de Prosperitat, el 27 d'octubre passat. S'hi va parlar de les lluites veïnals, que han fet del districte de Nou Barris un dels més combatius de Barcelona.

■ Integració

Tots som una colla

un projecte d'integració
al món dels castellers

Guillermo Soler

Tots som una colla és un projecte d'integració de nouvinguts en el món casteller i, per extensió, a la cultura catalana, impulsat per la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya (CCCC). El projecte ha tingut el suport del departament de Cultura i Mitjans de Comunicació —a través del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana— i del departament d'Acció Social —mitjançant la Secretaria per a la Immigració i la Secretaria de Joven-tut.

La idea de base que hi ha darrere d'aquest projecte és molt senzilla: les colles sempre necessiten més castellers, i en una colla tothom hi és benvingut, però aquest és un fet que segurament la majoria dels nouvinguts desconeixen. Per tant, el projecte es planteja en primer lloc com una invitació a participar en el món casteller, amb tot el que això comporta: entrar en contacte amb la població autòctona, treballar plegats per un objectiu comú, etc. Tot això mentre es desenvolupa una activitat de lleure apta per a tothom.

La primera fase del projecte consisteix a difondre aquesta invitació. Per aquest motiu s'han editat cartells i díptics en vuit idiomes —català, castellà, anglès, francès, rus, romanès, àrab i amazic—, que es distribueixen per les zo-

nes amb un major índex d'immigració de les poblacions seleccionades. Més important encara és el contacte directe amb els tècnics municipals d'immigració, les associacions de nouvinguts, etc., que permeten arribar directament als interessats.

La invitació es concreta amb la realització d'uns tallers d'introducció als castells, tres sessions que combinen els aspectes teòrics —d'on vénen els castells, què representen dins la cultura catalana, com es construeix un castell— amb els aspectes pràctics —muntar una pinya, realitzar alguna petita construcció i, finalment, participar en els assajos de la colla. Per aquests tallers s'ha editat un DVD amb quatre vídeos que permeten explicar diferents aspectes del món casteller.

Aquest any 2009, a més de fer el disseny del projecte i dels diferents materials, s'ha dut a terme una prova pilot amb la participació de quatre colles, corresponents a quatre de les poblacions amb un major índex de població immigrada: Marrecs de Salt, Sagals d'Osona (Vic), Margeners de Guissona i Nens del Vendrell. Les colles han acollit amb entusiasme la possibilitat de participar en el projecte: val a dir que alguna ja havia desenvolupat iniciatives similars pel seu compte anteriorment, mentre que d'altres ja feia temps que pensaven en la necessitat de treballar en aquest camp. Els tallers s'han desen-

apunt

Patrimoni
de la humanitat

Els castells aspiren a incorporar-se a la llista del patrimoni cultural i immaterial que elabora la UNESCO. La candidatura ha anat superant diferents filtres —el darrer, l'aprovació per l'Estat— i ara la decisió ja és en mans de la mateixa UNESCO. Caldrà esperar fins al setembre de 2010 per saber quina és.

volupat al llarg d'aquest mes d'octubre i actualment estem en fase d'avaluació del resultat.

Tot i això, podem fer una primera valoració positiva. La participació als tallers ha estat prou bona, amb un total de 194 persones, la qual cosa suposa una mitjana d'unes 16 persones per taller. D'aquestes, el 63,4% eren homes. Tot i això, val la pena destacar que en els tallers que s'han fet a Guissona i Vic hi han participat més dones que homes. El col·lectiu més important, segons la regió d'origen, ha estat el dels magribins (27,3%), seguit dels subsaharians (21,1%), els europeus (20,1%), els autòctons (17,5%) i els llatinoamericans (13,9%). Altre cop, les diferències entre tallers són importants i responen a les diferents característiques que té la immigració a les respectives poblacions.

Més enllà d'aquests primers resultats —ja hem pogut veure alguns dels participants dels tallers acompanyant les "seves" colles a plaça en actuacions—, el més important és que la prova pilot ens ha permès aprendre molt, especialment sobre els mecanismes per arribar a la població nouvinguda, coneixements que aplicarem aquest pròxim any quan el projecte es generalitzi al conjunt de colles. 📦

Guillermo Soler és gerent de la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya

COORDINADORA
DE COLLES CASTELLERES
DE CATALUNYA

C. de la Cort, 1. Valls
Tel.: 977 60 52 06
www.cccc.cat

■ Educació

El conte

Damià Caro

un apunt

Pod... què?

Un podcast és un arxiu de so o vídeo que, quan es publica en una pàgina web, si s'hi està subscrit, es rep directament al lector RRS del tipus Google Reader o iTunes.

Fer un podcast de so és fàcil?

Sí. Per enregistrar el vostre conte, només heu d'utilitzar un ordinador amb connexió a Internet, que tingui altaveus i un micrò fon, i seguir els consells que trobareu a la pàgina:

<http://www.contesdelmon.org/ca/concurs/suport.html>

“Grava un conte. Cuidem la literatura popular de tradició oral”. Amb aquest lema el Concurs de podcast Contes del món ha pretès posar les noves tecnologies de la comunicació al servei de la cultura popular.

El fenomen migratori actuals ens presenten nous veïns que atresoren una cosa tan valuosa com és la seva cultura d'origen. Una cultura diferent i semblant a l'autòctona. Semblant perquè, com a mínim, hi ha una cosa que tots els pobles del món tenim en comú: el bon costum d'explicar històries a la canalla.

Amb aquesta convicció, des de l'Associació COMSOC-Comunicació Social, hem volgut impulsar un concurs de contes enregistrats en MP3 dedicats als pobles de la Terra, que ha comptat amb el suport de la Diputació de Barcelona i el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya, entre altres entitats.

La iniciativa ha pretès estimular la comunitat educativa perquè recuperi la literatura de tradició oral dels pobles com a transmissora de valors humanistes. La primera convocatòria del concurs s'ha dirigit a tot l'alumnat dels centres

educatius de primària i secundària de la província de Barcelona, però en properes edicions es vol ampliar-la a més poblacions. El període de participació es va obrir el 19 d'octubre i es va tancar el 18 de desembre del 2009. La idea és que els infants i joves recuperin els contes que potser alguna vegada, a la falda de la mare, el pare, l'avi, l'àvia o de qualsevol altra persona estimada, els han explicat, i que amb aquestes històries trobin el caliu humà necessari per poder créixer amb el “cap ben clar i el cor ben net”, com somiava l'estimat Xesco Boix.

A través de la web del projecte —www.contesdelmon.org— els mariners virtuals han pogut escoltar i votar els contes dels nois i noies que s'han animat a explicar històries. I per l'altra, els docents dels centres educatius han pogut i poden dinamitzar encara la celebració d'una “Diada dels Contes del Món” amb l'energia dels artistes que col·laboren amb nosaltres i que formen part de l'Associació de Músics i Animadors Professionals d'Espectacles Infantils (AMAPEI) i del grup Ara Va de Bo.

Tota la màgia dels “Contes del Món” la trobareu doncs a la web del concurs, però també a la sintonia de moltes emissores de ràdio, on sonaran els relats dels participants, com COM Ràdio, Ràdio L'Hospitalet, El Prat Ràdio, Ràdio Gràcia, Sants 3 Ràdio i Ràdio Sant Quirze del Vallès, i al llibre-CD que publicarem per Sant Jordi del 2010 amb les històries

finalistes. El premi, precisament, és un exemplar d'aquesta publicació i una entrevista a la ràdio, en concret al “Món Obert”, de Ràdio L'Hospitalet.

L'acte de presentació de la proposta es va fer el 14 d'octubre al Centre Artesà Tradicionari de Barcelona amb la participació de Jordi Roura i Laura Pérez, del grup Ara Va de Bo, d'Oriol Canals, coordinador de l'AMAPEI, i de Manel Hernández, del grup Articulat. Hi van participar més de cent joves de les escoles barcelonines CEIPM Pau Vila (Sants-Montjuïc) i CEIP Reina Violant (Gràcia), de tercer i quart de primària respectivament. Alguns dels contes que van compartir, com el de l'Abiyoyo i la Faula xinesa, es poden escoltar *online*.

El conte, com a eina educativa i d'intercanvi cultural, com a eina d'integració i d'autoconeixement, com a eina d'animació lectora i d'expressió oral i com a eina lúdica i didàctica, té molt per contar! 🎧

Damià Caro és membre de COMSOC

COMSOC és una entitat dedicada a la construcció, la difusió i el suport de realitats i iniciatives populars des del món de la comunicació. Sorgeix del moviment social per un turisme responsable i del teixit associatiu català, principalment de la col·laboració amb SICOM-

Solidaritat i Comunicació, entitat amb la qual COMSOC ha creat el primer programa de ràdio sobre turisme just, “Món Obert d'estiu”, que s'emet a Ràdio L'Hospitalet (96.3 FM) des de l'any 2006. Després de dos estius en antena i amb la voluntat de viatjar també visualment, COMSOC estrena amb el suport tecnològic d'Iwith.org la plana Coneixmon.org, la webràdio del turisme responsable. Durant la temporada 2008-2009 es consolida la iniciativa de sensibilització radiofònica amb un espai diari a Ràdio Nacional d'Espanya a Cata-

lunya, “Coneix Món”, sobre les propostes de turisme responsable de les organitzacions no lucratives, emès de dilluns a divendres a Ràdio 4.

L'estiu del 2008 es va estrenar al programa “Món Obert d'estiu” una secció dedicada als contes d'arreu del món. Uns quants mesos més tard, a inicis del 2009, els membres de COMSOC van conèixer de primera mà el concurs de podcast “Sentits en 2 minuts” de Ràdio 4. De l'associació d'aquestes dues iniciatives ha nascut el concurs de podcast “Contes del Món”.

COMSOC-Comunicació Social - coordinacio@contesdelmon.org - www.contesdelmon.org

■ Entrevista a Latifa Sadak, membre de la Fundació Comtal de Barcelona

Lati, un somriure berber al cor de Ciutat Vella

A la Fundació Comtal es treballa dia a dia per fer de la integració de tothom una realitat. Són un equip de professionals i voluntaris que treballa des de fa quinze anys al Casc Antic de Barcelona perquè infants, joves i adults que es troben en situació o risc d'exclusió social tinguin una vida més digna.

Si truqueu al telèfon del Punt d'Informació Sociolaboral Tria, un servei de la Fundació Comtal, una de les veus que informa de les propostes és la de Latifa Sadak, la Lati, que també hi fa de tallerista de cuina. És una veu simpàtica, inquieta, acollidora, que parla en català, castellà, berber i àrab. És la veu d'una noia nascuda al Marroc fa trenta-un any i que en fa vint-i-tres que viu a Catalunya. Casada de fa poc, viu a Badalona i estudia Integració Social a la UOC.

—Lati, quants anys tenies quan vas arribar a Catalunya?

—Vaig arribar quan tenia set anys. El meu pare ens va reclamar quan encara no havia canviat la Llei d'estrangeria i va ser fàcil fer el reagrupament. Vam venir la mare, jo i dues germanes més. Ara ja som cinc germans. Ens van acollir uns veïns. El primer dia ens esperaven amb joguines per a nosaltres. Em van donar una nina de color negre amb cistella i tot. Mai havíem vist nines negres, va ser estrany i alhora divertit. Al cap d'un mes ja ens van dur a escola. No entenia res de res, però com que en aquell moment érem molt pocs, de nens immigrants, de seguida ens vam integrar.

Vaig arribar a Catalunya quan tenia set anys. Al cap d'un mes ja ens van dur a escola. Com que en aquells moments érem pocs nens immigrants, de seguida ens vam integrar

—Quina és la teva llengua materna?

—Som berbers, del Marroc interior, per tant és el berber. El marroquí el vaig aprendre de gran i per força. Als catorze anys, el pare va pensar que havíem d'aprendre millor el significat de la nostra religió, l'Islam, i em va enviar amb ma germana al Marroc a casa d'uns oncles. Va ser un any molt dur, allà estàvem tot el dia

Respecto molt els meus orígens, però he crescut i visc aquí

tancades a casa, com a noies, i vinga veure televisió, i així vaig aprendre marroquí. Per sort vam tornar. Va ser un any difícil, és així encara per a moltes noies. No és gens fàcil, sobretot emocionalment. Per a mi va ser lleu: un any, tornar aquí i prendre consciència que havia de treballar per poder tenir diners propis i fer la meva. Respecto molt els meus orígens, i els dels pares, però he crescut i visc aquí.

—Com has anat a parar a la Fundació Comtal?

—Quan vaig començar a buscar feina em vaig adonar que no tenia formació i vaig ensopegar amb el servei de formació de la Fundació. Vaig fer un curs de dependent, i les pràctiques les vaig fer a una papereria del barri, on vaig estar-m'hi sis anys, fins que la mestressa es va jubilar. Després, vaig treballar en una sabateria, durant un any, fins que vaig decidir que volia estudiar. Vaig reconnectar amb la Fundació anant a buscar-hi adreces per poder cursar Integració Social.

—I com hi vas entrar a treballar?

—Necessitaven una tallerista de cuina per donar suport a l'educador. Jo en sabia i a més parlo català, castellà, berber i marroquí. Hi vaig dos dies per setmana i els altres m'estic al Punt d'Informació. Alhora vaig estudiant per obtenir el títol d'integradora social.

—A qui s'adrecen els cursos de la Fundació?

—A nois i noies amb problemes. N'hi ha de pakistanesos, dominicans, catalans, marroquins... Un dels programes més interessants és "Construeix-te", que té dues vessants, la de formació i la de recerca posterior de feina amb acompanyament. Els cursos estan pensats per ajudar a tenir autoconsciència de les pròpies competències, aprendre les regles

Cada cop més ens vénen a demanar ajut persones de tots els perfils professionals que s'han quedat sense feina

socials i aprendre un ofici: fusteria, cuina, etc.

—Sempre es treballa amb joves immigrants sense qualificació?

—No, de fet cada cop més ens vénen a demanar ajut persones de tots els perfils professionals que s'han quedat sense feina i no troben la manera de tornar-ne a tenir.

La Lati és un exemple claríssim de com es pot deixar de parlar d'integració. De com es poden donar eines reals que facin que la gent entengui el marc relacional i la llengua del lloc d'acollida i cregui en les pròpies capacitats per tirar endavant.

Òmnium Cultural es va fundar l'any 1961. Treballa per la promoció i la normalització de la llengua catalana, la cultura i la identitat nacional de Catalunya des de la pluralitat ideològica. Jordi Porta i Ribalta, filòsof i activista cultural des que té memòria, n'és el president des del 2002. Aquest any és el seu darrer al capdavant de l'entitat.

Sota el seu mandat s'ha aconseguit rejuenir la massa associativa, augmentar la presència a tot el territori —27 seus— i arribar a la xifra màgica de 20.000 socis. És un bon balanç. Amb nova saba, forces renovades i compromís amb el país es pot mirar cap el futur amb empena. Òmnium Cultural és, com sempre ha estat, una casa comuna generadora d'idees i projectes, llesta per afrontar els nous reptes que planteja la Catalunya del segle XXI.

■ Jordi Porta, president d'Òmnium Cultural

Els càrrecs no han de ser eterns

Judith Cobeñ a Guàrdia

Quan arribo a la seu d'Òmnium Cultural, Jordi Porta encara està reunit. M'espero un quart d'hora i, amb puntualitat britànica, surt de la reunió i em guia cap al seu despatx, a la planta baixa de l'edifici, un despatx net, rectangular, amb una taula gran de feina plena de dossiers ben apilats.

—Comencem amb la pregunta crucial: es presentarà a les properes eleccions al maig del 2010, o encara s'ho està pensant?

—Encara no ho he fet públic, però no em presentaré. No crec que sigui bo que la gent s'eternitzi en els càrrecs.

—Ha ampliat el nombre de socis de 18.000 a 20.000. Hi té res a veure la creació de la Fundació Òmnium l'any 2004?

—Al 2002 érem 15.000, per tant hem crescut força. Això formava part del Pla estratègic de l'entitat: creixement social, renovació de l'organització territorial i interna, projectes de referència potents, increment de la influència social i política i anivellament del pressupost per dependre menys de l'ajuda pública per poder mantenir-nos més a partir dels nostres propis recursos. El primer i el darrer punt depenen del mateix, de l'increment del nombre de socis. Vam crear la Fundació per poder gestionar el patrimoni, especialment la compra del local. Aquest any, en què han declarat l'associació entitat d'utilitat pública, igualant així els avantatges que teníem com a Fundació, probablement la tancarem. Als 20.000 socis hi hem arribat fent campanya pública amb l'ajut d'una empresa que es dedica a trucar a tothom. Als socis que ja ho eren se'ls demanava: sense dir que ho ha dit vostè, donim el nom de quatre o cinc amics per proposar-los que es facin socis... També hem fet campanya passejant pel país. He rondat per moltes ciutats i pobles explicant què és Òmnium a fi de millorar la presència territorial, que estava un xic desequilibrada. Ara estem treballant per rejuenir la mitjana d'edat, per promoure un discurs més animador

«No em presentaré a les properes eleccions. No crec que sigui bo que la gent s'eternitzi en els càrrecs.»

i que Òmnium no es percebi com un espai on hi tenim gent repapiejant i amb olor de resclosit.

—Quin és el perfil del soci d'Òmnium?

—Hi ha gent de totes les edats... Continuo dient que perquè una entitat sigui potent necessita gent de 60-70 anys que aportí experiència, de 50 que hi aportí els diners, de 40 que en porti la direcció, i gent de 20-30 anys que comenci a arriscar. Òmnium estava excessivament envellida i s'ha reconstruït la formació interna. Teníem clar que no volíem crear la secció Jove, sinó que calia impulsar trobades de socis d'Òmnium per fer veure que cal col·laborar en un projecte comú. Els quadres directius actuals són joves a totes les comarques.

—Què el satisfà més de tot el que ha fet en els seus dos mandats?

—Sempre dic que l'entitat ha assumit bé tres complexitats internes que li donen riquesa. La primera és la ideològica. Tenim socis amb sensibilitats polítiques diferents i malgrat tot són capaços d'estar amb l'entitat. Això porta problemes quan prens una posició, però crec que això enriqueix. L'entitat no fa de corretja de transmissió de cap partit sinó de sentiments generals de tot l'espectre sociopolític. Una segona complexitat és la territorial. Hi ha projectes d'àmbit nacional i projectes sobre realitats molt concretes: el que fan a Tortosa no és el mateix que el que es fa a Figueres i cal saber gestionar bé aquestes diferències de treball i de visió. La tercera complexitat és de les que més content em fan, la intergeneracional. Una entitat cultural com la

«La gent comença a adonar-se que cal crear projectes potents, sense els condicionants que tenen els polítics»

nostra amb sensibilitat generacional és molt diferent. Jo, per generació, crec més en el valor dels llibres que en Internet, però avui molts productes culturals es creen i es difonen a través de la xarxa, que condiciona el contingut a vegades. Un exemple: quan ens reunim amb gent diferent i preguntes: “Quin diari compreu?”, la majoria em responen que cap, que obren internet i llegeixen. Això vol dir que segurament els articles llargs d’opinió, d’aquells que necessites prendre’t el temps per llegir-los còmodament davant d’un cafetó, no els llegeixen. Necessiten per tant missatges curts, titulars, comentaris més breus. En definitiva, el mitjà condiciona el contingut. Des d’aquest punt de vista obrir un debat sobre la cultura amb punts de vista inter-generacional em sembla interessant.

—Canviant de terç, què en penseu del cas Millet?

—Jo el coneixia relativament poc. L’havia saludat un parell de vegades. Penso que és un cas molt excepcional. Això d’en Millet ha estat tan espectacular que ens ha deixat bocabadats. Conec el seu germà, Xavier Millet, i sempre que li he volgut parlar del Fèlix, en Xavier no en volia, ni en vol, saber res de res. Però no crec que sigui just que per culpa d’aquesta actuació ara es creïni i recaiguin les sospites sobre totes les fundacions.

«L’entitat no fa de corretja de transmissió de cap partit sinó de sentiments generals de tot l’espectre sociopolític»

—Què proposaria perquè fets com aquests no es poguessin reproduir?

—És difícil, però els òrgans de les mateixes fundacions i les administracions haurien de servir per controlar més. Cal saber que és difícil formar part d’un patronat gran. Quan et presenten els balanços —al palau de la Música eren 109 patrons— hi ha un tema de confiança en el gestor que ha de prevaldre. Però cal control, sobretot de la despesa pública. Vaig ser trenta anys director de la Fundació Jaume Bofill, professionalment —vull dir que allà cobrava, aquí tinc un càrrec voluntari—, i tenia de mentor l’home que entenia més de fundacions de tot l’Estat, que era el Sr. Josep Maria Vilaseca i Marcel. Ell deia que fer una associació és donar una personalitat jurídica a

Un dels projectes vius de l’Òmnium Cultural del segle XXI és Quedem?, definit pels seus responsables com un programa de cohesió social. S’adreça a ciutadans que volen descobrir o redescobrir el seu entorn i compartir-ho amb gent diversa. Amb dos anys i mig de funcionament, ha reunit més de 13.000 persones que han participat en prop de 700 activitats culturals i de lleure organitzades des de vuit punts del territori: Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona, Sant Cugat del Vallès, Badalona, Osona i el Bages. Visitar un barri, entendre un fet històric amb una visita guiada, passejar pel bosc, assistir a un concert o entrar en un museu, aquestes són algunes de les activitats que tothom pot trobar a l’agenda de Quedem. La gent que s’hi apunta rep un butlletí setmanal i tria l’activitat que més li agrada. Per la bona acollida que ha tingut entre gent de tota condició, especialment immigrants acabats d’arribar, Quedem va rebre l’any 2008 un dels premis Francesc Candel atorgats per la Fundació Lluís Carulla.

<http://quedem.omnium.cat/w/quedem/ca/>

un grup de persones que s’agrupen per una finalitat que és lícita. Crear una fundació és donar personalitat jurídica a un patrimoni al qual s’assigna una finalitat d’interès general, i aleshores té uns certs avantatges. Però no hem d’oblidar que és un patrimoni. Aquest patrimoni no ha de funcionar com una societat mercantil. Vull aclarir que quan parlem de projectes és l’associació Òmnium la que fa la feina. La Fundació s’encarrega del patrimoni. Els membres del patronat de la Fundació sempre són membres de la junta directiva de l’Associació. Quan s’escull entre els socis una junta nova, automàticament s’està elegint els patrons de la Fundació, no hi ha dos caps pensants.

—Tant Òmnium com la Fundació La Roda treballem per fer arribar la cultura catalana a tot el territori a peu de carrer. Com ho valoreu?

—Em sembla importantíssima la feina que fem. Tenim molts reptes: el lingüístic, el de la presència de gent que ve de tradicions culturals diferents i que no coneixen la nostra realitat quan arriben —quan vas a França saps que vas a França, quan vas a Espanya també. A Catalunya te n’assabentes quan ja hi ets i això crea problemes—. Totes les cultures en contacte han tingut préstecs. Per exemple, la Nova Cançó va sorgir d’un préstec de la Chanson Française, però a poc a poc es va crear un moviment propi i diferent. Nosaltres tenim una realitat, una població de vuit milions de persones, gent que coneix perfectament una llengua parlada per 300 milions de persones. A nivell de mercat equilibrar això és un repte important en un procés que a Catalunya equipara el català i el castellà. A Catalunya ens n’hem anat sortint i,

si hi ha dinàmiques fondes, ens en sortirem. Cal encarar els reptes culturals, de la immigració, i el repte polític.

—Les administracions ens tenen prou en compte?

—Crec que l’Administració ha fet sempre el mateix. Quan veu interessant una iniciativa de la societat civil, es diu: Mira, això podria fer-ho jo. Però no, el que cal és que ajudi a donar un impuls, en la forma que sigui, amb una subvenció, un conveni, una facilitat... Catalunya va tenir una gran capacitat social i d’iniciativa als anys seixanta —es va crear Òmnium Cultural, la Fundació Jaume Bofill, el moviment Rosa Sensat, hi va haver el tancament als Caputxins de Sarrià.... Hi havia un gran impuls des de la societat civil. Es deia: Catalunya, que ha tingut un estat aliè i contrari, ha tingut una reacció civil forta. La dita exagerada era: Catalunya és una societat civil sense Estat i Espanya, un Estat sense societat civil. Als anys vuitanta es produeixen dos fets que desdibuixen aquesta realitat: d’una banda, els quadres passen a la política i deixen desmantellada la societat civil organitzada; i de l’altra, la consciència col·lectiva diu: “Ara ja no cal, la Generalitat i els ajuntaments, que ho facin”. Crec que actualment la gent comença a prendre consciència que —no en substitució, com va passar en els anys seixanta— cal crear propostes potents, sense els condicionants que tenen ells, els polítics, i ens podem arriscar més si cal. Em sembla que la gent se’n comença a adonar.

Ho deixem aquí. Al carrer encara fa bon temps, l’estiu de Sant Martí ens deixa lluir samarreta i ulleres de sol. Seguirem fent país.

un conflicte, una solució

Tot són aprenentatges

La Berta està una mica amoï nada. Aquest matí l'han telefonat de l'escola del seu fill i li han dir que la seva tutora vol tenir una entrevista amb ella.

El seu fill té deu anys i es diu Dí dac, és molt bon nen i molt espavilat, va forç a bé en els estudis, potser és una mica tí mid i no té gaires amics, però els que té ho són de debò.

Darrerament la Berta l'ha notat distret i una mica trist, però com que fa poc que ella i en Juli, el pare d'en Dí dac, s'han separat i estan amb tot l'enrenou dels advocats, els tràmits, la custò dia..., doncs ho ha atribuï t a això i li ha semblat normal. Suposa que la tutora també ho ha notat i li'n deu voler comentar alguna cosa. Pensa que en Juli també hauria d'anar a la reunió amb la tutora, al cap i a la fi és el pare de la criatura, i ha de saber què passa i fer front als problemes que se'n puguin derivar. Però la situació és molt tensa i li resulta molt incò mode trobar-se i parlar amb ell. En general no li agraden els enfrontaments i procura fugir-ne, i fins ara aquest sistema li ha anat prou bé. Finalment, decideix que no li dirà res, ja hi haurà altres trobades amb la tutora i altres moments en què en Juli haurà de fer de pare tant si vol com si no vol.

Així doncs, la Berta assisteix sola a la trobada. Sorprenentment, la tutora no li esmenta el tema de la separació, nomé s ho comenta de passada quan la Berta es lamenta de les dificultats que preveu que trobarà ara, que estarà tota sola. Del que la tutora li vol parlar és de la relació d'en Dí dac amb alguns dels seus companys de classe. La percepció de la mestra és que en Dí dac està abandonant els seus amics de sempre per por d'enfrontar-se a alguns altres companys que darrerament se li acosten per fer els deures amb ell o perquè els ajudi en alguna matè ria. El problema és que li sembla que en Dí dac pateix perquè voldria anar amb els seus amics i no ho fa per no crear situacions de tibantor o d'enfrontament amb els altres nois.

La mestra pensa que, a conseqü ència d'aquesta situació, en Dí dac se sent malament i que això començ a a repercutir en el seu rendiment i fins i tot en la manera com el veu la resta de nens i nenes de la classe. Demana a la Berta que, des de casa, intenti donar suport a en Dí dac i li faci veure que no és bo callar i quedar-se amb el sentiment que els altres s'estan aprofitant de tu i que està s deixant de fer el que vols fer per por de discutir o d'enfrontar-te. Que el que ha de fer és buscar la manera de dir el que pensa i fer el que vol sense agredir ningú. Que està bé que ajudi aquests companys, però que no ha de ser a costa de perdre els amics que s'estima. La Berta se'n sorprèn molt i, tan bon punt arriba a casa, en parla amb en Dí dac i li diu que ha de tenir més personalitat i que ha de ser més fort i no fugir dels problemes, que fugint no es resolen, al contrari, moltes vegades acaben fent-se més grossos.

No sé si heu sentit a dir que, de resoldre els conflictes, se n'aprèn. Com ens hem de posicionar davant d'un conflicte? Hem de fugir? Hem d'evitar l'enfrontament fent veure que no passa res? Hem de lluitar defensant les nostres postures contra l'altre? Hem d'entendre que nosaltres i els altres tenim els mateixos drets a expressar el que volem mirant de no ferir ningú i de col· laborar per buscar una relació satisfactò ria per tothom...

El que és clar és que els infants aprenen —aprenem tots— a partir del que els transmeten els adults que els fan de referents. I la transmissió es produeix a partir del que "es viu", no del que "es diu".

Quines pautes li està donant la Berta al seu fill?

GREC,
Grup de
Recerca i
Estudi
del
Conflicte

Secció elaborada per

www.grecmail.com

Inclusió i solidaritat

Bon veïnatge

Un projecte de la Fundació Innovació per l'Acció Social (FIAS) vol posar en contacte gent que necessita ajuda amb persones que estan disposades a oferir-la. De moment es fa a Ciutat Vella, però si els resultats són bons, el projecte es podria ampliar a altres barris de la Ciutat Comtal.

"Bon Veïnatge és un projecte que vol transmetre valors de solidaritat entre veïns per a col·laborar en la millora del seu benestar quotidià. La Fundació FIAS us visitarà per explicar-vos les possibilitats per fer accions desinteressades en benefici dels vostres veïns: joves, malalts, infants i gent gran. Si esteu interessats a participar o necessiteu ajuda, podeu trucar-nos al telèfon 93 310 23 54."

Aquest és el missatge que els veïns de Ciutat Vella de Barcelona, des del Palau de la Música fins a l'Estació de França i del passeig Lluís Companys a la Via Laietana, han pogut veure imprès en un fulletó penjat a les portes dels seus domicilis. Aquesta primera fase de difusió del projecte —des del mes de novembre s'han distribuït més de 1.000 fulletons— vol servir per detectar les necessitats del barri, sensibilitzar els veïns i buscar voluntaris. Vuit persones que fan treballs en benefici de la comunitat per a la Fundació FIAS visiten en aquests moments, escala per escala i porta per porta, més de 120 edificis del barri. La detecció de casos —en una setmana n'han sortit deu a la llum— i el reclutament de voluntaris —cinc veïns del barri ja s'han compromès— es farà fins al mes de març i deixarà pas a l'actuació en si mateix d'ajuda i acompanyament.

Carme Litago, responsable del programa, té molt clar a quin públic vol arribar. "Aquí al barri hi ha molta gent gran que viu sola i abandonada pels familiars i que necessita ajuda i companyia, però també voldríem arribar als immigrants més necessitats, a les mares de família nombrosa i a les famílies amb persones discapacitades."

Aquest és un projecte que va endegar la Fundació PRISBA l'any 2002. El 2008, aquesta fundació, responsable d'un centre de dia, un servei de dutxes, un menjador social i una bugaderia social a Ciutat Vella, va ser absorbida per la Fundació FIAS, que ha rebut ara el suport de l'Obra Social de "la Caixa" i l'Ajuntament de Barcelona per tornar a crear lligams de bon veïnatge i de solidaritat al barri, uns lligams que es podrien estrènyer a altre zones de la ciutat segons els resultats d'aquest projecte pilot.

Prisba Serveis: C. Cegs de Sant Cugat, 1. 08003 Barcelona. Tel.: 93 310 23 54
Fundació FIAS: Trav. de les Corts, 39-41. 08028 Barcelona. Tel.: 93 448 98 30
www.fundaciofias.org

apunts

BARCELONA · 40 ANYS D'ACCIÓ VEÏNAL
BCNAV
MADAV
MADRID · 40 AÑOS DE ACCIÓN VECINAL

Les federacions d'associacions de veïns de Madrid i Barcelona s'han unit per fer visible quaranta anys d'història del moviment veïnal a les dues capitals i la influència que ha tingut i té en la vida de milers de persones. Ho han fet a través de l'exposició "Barcelona-Madrid. 40 anys d'acció veïnal", que va obrir les portes el 27 de novembre passat al Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona (pl. del Rei) i les tancarà l'1 de febrer del 2010.

■ Entrevista a Mohamed Soulimane, fundador de l'Orquestra Àrab de Barcelona

Si som iguals, no hi ha d'haver diferències

Montserrat Fran Celades

—Com va sorgir el projecte i amb quina finalitat és va crear l'Orquestra Àrab de Barcelona?

—La finalitat, primerament, és artística, i després té una vessant sociocultural. Inicialment el projecte es va crear l'any 1998, però per falta de músics i d'una persona que l'endeguéss amb vistes a dur-lo cap a un nivell de professionalitat important, es va haver d'aturar. Després dels atemptats de Madrid, vaig decidir que era el moment oportú de remuntar el grup.

—Què és el que transmeteu a través d'aquesta vessant sociocultural?

—El que pretenem és presentar una cultura nova a la gent d'aquí, treballar per una bona integració per les dues parts, dir als immigrants que han d'aprendre a respectar sense perdre la seva identitat...

—*Baraka* és el nom del vostre primer treball discogràfic. Hi canteu en català i en àrab. Com va acollir el públic aquesta fusió de les dues llengües?

—En un primer moment, el públic era molt reticent, però després de veure com aquesta formació, en la seva majoria formada per músics àrabs, era capaç de cantar en català, i no tan sols això, sinó també de representar Catalunya en diferents esdeveniments culturals fora del país, a partir d'aquest moment vam aconseguir un públic molt fidel al nostre estil.

—Quin és el proper projecte que teniu entre mans?

—Actualment el projecte és editar el tercer disc, tot i que encara no en puc dir gairebé res. Encara no tenim el nom i ara per ara estic parlant amb artistes internacionals per a possibles col·laboracions.

—Ets l'autor i compositor de la banda sonora de la pel·lícula *Saïd* (1999), del

director Llorenç Ferrer, que tracta el tema de la immigració i on també vas treballar com a actor. Quins records tens d'aquesta experiència?

—En tinc molt bons records perquè vivia la pel·lícula en el moment del rodatge, i quan acabava, continuava vivint-la, en aquest cas de manera real, al carrer. Per a mi, no hi havia cap diferència entre el rodatge de la pel·lícula o viure el dia a dia al carrer. Tot era el mateix, simplement l'únic que canviava era que una era rodada amb càmeres i l'altra no.

—Fa prop d'una quinzena d'anys que vius a Catalunya i estàs perfectament integrat. Explica'ns quina ha estat la teva experiència com a persona immigrada provinent d'un país amb uns costums i tradicions diferents als nostres.

—L'experiència és molt rica, dolorosa, estranya, interessant, enganyosa, misteriosa... El més important és que de cadascuna d'elles n'he après molt...

—Ets musulmà i per tant l'Islam és la teva creença religiosa. Actualment la visió que es té de l'Islam a la societat occidental és negativa i no en poques ocasions provoquen reaccions i prejudicis equivocats que no ajuden gens a la tolerància i al respecte entre els éssers humans. Què els diries a aquestes persones que tenen una imatge distorsionada de l'Islam?

—Que són pobres, incultes, limitats, víctimes d'una societat que s'anomena "Primer Món". A diferència de les altres creences l'Islam treballa per la unió de les persones, perquè tots som iguals. Els altres treballen sempre per separar el món en parts, el primer i el segon, el ric i el pobre, l'útil i l'inútil, quan han saquejat tot allò útil dels països que ells anomenen inútils...

Dues terres properes i llunyanes en l'espai i el temps. La primera, aroma de palmeres, dunes i sabors exòtics de somriures ametllats. L'altra, és la terra promesa del benestar i la prosperitat.

El mar que les uneix com un cordó umbilical s'endu el lament profund d'aquells que el solquen damunt de les onades, on a cada espurna troben un nom, una història, i un bri d'esperança.

La immigració és un dels temes fonamentals en la música de l'Orquestra Àrab de Barcelona. Aquesta formació creada formalment l'any 2005, està composta per músics del Marroc, Grècia i Catalunya. Mohamed Soulimane n'és l'ànima. Nascut a Xaouen, al Marroc, va estudiar violí en diversos conservatoris del seu país, alhora que col·laborava amb diferents músics de la seva terra. L'any 1995 va arribar a Catalunya, on va continuar la seva trajectòria com a músic professional amb artistes de casa nostra i amb d'altres formacions de diferents cultures.

L'Orquestra Àrab de Barcelona té editats dos discs, *Baraka* i *Maktub*, on, a més de cantar a la immigració, les lletres expliquen que l'Islam simbolitza pau i amor.

Amb el seu català impol·lut, Mohamed ha tingut l'amabilitat de respondre algunes qüestions sobre la seva formació, la immigració i la religió vistos des de la seva pròpia experiència, i crec que les respostes no deixaran indiferent a ningú.

notícies socials per a periodistes **ekoos.org**

"Hola! Voldria entrevistar per ràdio una dona que hagi estat víctima de la violència de gènere i hagi pogut sortir d'aquesta situació. Gràcies!". "Pots posar-te en contacte amb la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere, formada per més de vuitanta entitats, i plantejar-los la qüestió. Potser et poden facilitar una bona informació."

Aquesta és una dels centenars de consultes resoltes que es poden trobar a **ekoos.org**, un projecte novetós creat l'any 2007 per la **Fundació Chandra** amb la voluntat de millorar la qualitat informativa de les notícies relacionades amb temes socials. L'edició catalana de la web (que existeix també en castellà i té una versió a Navarra) posa en contacte més de **600 periodistes** registrats amb **1.145 fonts d'informació** d'un total de **30 països**. Aquestes fonts d'informació són experts, membres d'ONG, professors universitaris, cooperants, resumint, persones que tenen un coneixement directe i profund en camps com la immigració, el medi ambient, l'exclusió social, els drets humans, la cooperació o el desenvolupament, entre d'altres. Aporten als periodistes informacions de primera mà i noves perspectives perquè les qüestions socials tinguin el tractament informatiu que es mereixen, amb bones històries i informacions fiables que provenen dels mateixos moviments socials que treballen a primera línia de front de la solidaritat, la cooperació i l'acció social en general.

La promotora del projecte, la **Fundació Chandra**, va néixer el 1999 per facilitar la participació i la interacció dels agents socials —ONG, particulars, empreses i institucions públiques— en projectes de desenvolupament i acció social utilitzant les tecnologies de la informació i la comunicació. És la impulsora de **Canalsolidario.org** (un portal amb notícies, reportatges, publicacions, etc., relacionats amb els moviments socials), **Hacesfalta.org** (sobre voluntariat) i **SolucionesONG.org** (per facilitar la gestió de les associacions).

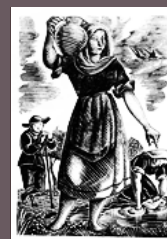
L'edició catalana d'Ekoos.org rep el suport de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament de la Generalitat de Catalunya.

C. Méndez Núñez, 1, 3a 2a
08003 Barcelona
Tel.: 93 268 24 87

ekoos.org

Per Santa Àgueda, manen les dones

Àgueda, Agda o Àgata. Tan se val, però diu la tradició, que no és especialment equànime en qüestions de repartiment de poders entre els dos sexes, que almenys un dia a l'any, el 5 de febrer, manen les dones. I és que Santa Àgueda, una siciliana de gran bellesa del s. III dC a qui un senador romà rebutjat va fer arrencar els pits amb tenalles, és la patrona de les dones, i en moltes poblacions catalanes encara perviuen les celebracions en què les representants del sexe feble treuen pit (perdoneu!) i imposen — només per un dia, això sí — el seu ordre mentre els homes obeeixen i les serveixen mansois.

Reminiscència de les festes maternals romanes, les festes de les dones tenen com a principal característica la inversió dels papers socials entre homes i dones i té un marcat accent carnavalesc.

Tenen molta vitalitat encara a diverses poblacions lleidatanes, a la Ribera d'Ebre, la Terra Alta i el Priorat. Una de les més conegudes és la de Ribarroja d'Ebre, on les dones agafen les regnes del consistori i entre altres actes ofereixen pans de pessic en forma de pit en una festa que va ser declarada d'interès comarcal l'any 2007. Avui, es considera Santa Àgueda l'advocada de les dones maltractades i també se l'invoca en la lluita contra el càncer de pit.

Informació extreta de www.festes.org

tradi·accions

recordant... la Conxi...

Recordo que en diverses ocasions m'havies dit que jo donava lliçons a la gent amb el meu exemple. Ara em toca a mi explicar que tu sí que vas saber donar-nos una lliçó de vida acceptant amb enteresa i serenor una de les qüestions més difícils a les quals s'ha d'enfrontar l'ésser humà: la mort.

Fa poc més d'un any i mig que ja no ets físicament entre nosaltres, però el record encara és viu i espero i desitjo que perduri sempre, perquè és una de les formes més belles de dir que encara ets viva entre nosaltres, en els nostres cors i els nostres pensaments.

El càncer va ser la causa de la teva desaparició. Feia gairebé tres anys que se t'havia manifestat aquesta malaltia i fins al darrer moment ho vas portar amb una dignitat inusual en la nostra cultura.

Recordo que quan vas estar hospitalitzada a Barcelona una de les coses que vas decidir era acomiadar-te en vida de la gent que t'érem propers. La tarda que em va tocar a mi, mentre anàvem parlant se m'anava posant un nus a la gola i quan vaig acabar de parlar les llàgrimes em lliscaven cara avall descarregant d'aquesta manera tot el pes retingut fins aquell moment.

No eres religiosa, però et senties atreta per les cultures i les creences orientals, i en especial pel budisme, la qual cosa et va donar l'oportunitat de tenir una altra cosmovisió de la vida i de la mort, diferent de la que es té habitualment

aquí. Creies en una altra vida després de la vida terrenal, i havies aconseguit transmetre amb saviesa l'espiritualitat que havies assolit amb els anys de coneixement i treball personal buscant l'equilibri entre el cos i la ment. Aquesta manera d'entendre la vida et va ajudar a viure sense sentir el dolor físic i psicològic de manera visible i sabies estar en pau i harmonia amb tu mateixa i amb els altres.

Sé i tinc clar que ens tornarem a trobar en un futur no gaire llunyà (la vida és breu i passa de pressa) en aquesta vida eterna, en la qual molts creiem conscientment, i on de ben segur seguirem explicant-nos totes les lliçons que ens hagin quedat pendents. T'estimo i et recordaré sempre.

montserrat fran

Notícies

I JORNADA DE DEBAT INTERN DE L'ENS DE COMUNICACIÓ ASSOCIATIVA

El 12 de desembre passat es va dur a terme la I Jornada de Debat Intern de l'Ens de Comunicació Associativa a les Drassanes Reials de Barcelona. Hi van participar una vintena llarga de directius de les federacions i fundacions que conformen l'Ens per debatre els eixos temàtics que han de marcar el futur de l'entitat, dedicada a difondre les activitats del món associatiu cultural. La trobada, a la cloenda de la qual va ser present el president de la Generalitat, José Montilla, va servir per plantejar algunes conclusions i reivindicacions, per a la consecució de les quals, segons els organitzadors, caldrà convocar més debats interns i fer més aportacions al llarg del 2010. Les principals són les següents:

—Substituir el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana per l'Institut Català de la Cultura Popular i Tradicional Catalana. El nou institut hauria de ser independent i funcionar en un sistema de cogestió amb total transparència.

—Millorar la política de subvencions: exigir coherència en la forma i els continguts, l'establiment de convenis i els terminis de sol·licitud, els pagaments i les auditories, i revisar a fons l'Oficina de Mecenatge.

—Crear des de l'Ens de Comunicació Associativa un Pla de comunicació propi i facilitar la formació adequada a totes les entitats de l'Ens perquè cada entitat en tingui un de propi que li permeti ser més visible a l'exterior.

—Organitzar propostes des del Pla de comunicació de l'Ens per tenir espais i programes a la ràdio i la televisió catalanes com tenen altres col·lectius organitzats (per exemple, les entitats de cooperació al desenvolupament).

En acabar el debat intern el president José Montilla va deixar clara la posició de la Generalitat davant el món associatiu: "Vull afirmar rotundament que dels recursos econòmics que el món associatiu ha rebut, se n'ha fet un bon ús, que el seu benefici social és extraordinari i que avui Catalunya té un capital humà que no es pot embrutar per unes poques actituds individuals que no són un exponent del veritable esperit del nostre associacionisme cultural".

El periodista Vicenç Villatoro va completar la trobada amb una conferència plena d'interrogants al voltant de la idea "Els reptes del moviment associatiu actual". En destaca l'anàlisi sobre la importància del fet associatiu a Catalunya com a tret diferencial a l'hora d'enfrontar-nos a les crisis històriques.

Ens de Comunicació Associativa. Tel.: 93 269 10 42 www.ens-decomunicacio.cat

paraules paraules paraules

Secció elaborada per la
Fundació Pere Tarrés

Viatjar en anglès

Come fly with me...

Autors: diversos

Editorial: Fundació Germán Sánchez Ruipérez, 2008

"Comproveu que porteu tot allò necessari a l'equipatge de mà, desconnecteu els aparells electrònics i gaudiu a través de les finesstretes de les suggeridores imatges que ofereix el trajecte". Així comença *Come fly with me...*, una selecció de publicacions en anglès per als més petits. La bibliografia és presentada com el trajecte d'un viatge. Hi trobem àlbums en què les il·lustracions tenen un protagonisme especial, llibres que presenten conceptes bàsics en llengua anglesa, històries que conviden a compartir i a dialogar i una selecció de contes rimats i cançons. El llibre s'emmarca dins del programa "Welcome aboard!", que convida a llegir en anglès amb el lema "Els llibres també ens porten lluny".

Adolescents d'avui

Els rebels del benestar

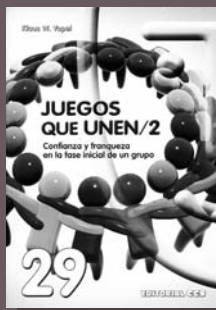
Claus per a la comunicació amb els nous adolescents

Autor: Jordi Royo i Isach

Editorial: Alba Editorial, Barcelona, 2008

"La joventut retrata, sempre amb traços forts, la societat global, a la qual, per la seva banda, no sempre li agrada veure's així retratada", deia el filòsof i assagista José Luis López-Aranguren. A *Els rebels del benestar* el seu autor, Jordi Royo i Isach, s'apropia d'aquestes paraules i fa un retrat dels nous adolescents, nascuts i crescuts en la societat del benestar. El baix rendiment acadèmic, la manca de participació en el repartiment de tasques de la llar, l'exigència d'amplis horaris d'oci, la negociació relacionada amb els diners i allà on els inverteixen i l'exposició a formes d'oci "paralitzants" com la televisió, el mòbil o Internet són, segons l'autor, els conflictes bàsics que presenten els nous adolescents dins l'àmbit familiar. Unes tendències que han convertit la família en el que ell anomena "la dictadura de la negociació continuada". L'argument de base és que "el fet d'haver tingut èxit com a pares d'un nen no pressuposa, necessàriament, tenir-lo com a pares d'un adolescent" i per ajudar a aconseguir ambdós èxits, l'autor proposa algunes claus per a la trobada generacional.

Dinàmiques per a l'animació de grups

Juegos que unen

Confianza y franqueza en la fase inicial de un grupo

Autor: Klaus W. Vopel

Editorial: Editorial CCS, 2009

"Aprender divertint-se - divertir-se aprenent" és com comença el capítol introductori de *Juegos que unen*. Dos volums en castellà que recopilen 229 jocs i dinàmiques de grup dirigits a educadors, animadors socioculturals i professors de tots els nivells educatius i que pretenen servir de material per posar en marxa i dinamitzar grups de treball, d'aprenentatge i d'entrenament. Dividits en quatre capítols per llibre, els 119 jocs del primer volum es recullen sota els títols "La màgia dels nostres noms", "Conèixer-se mútuament", "Jocs que uneixen" i "Explicar històries"; mentre que els 110 jocs del segon volum es classifiquen sota els títols "Afirmar-se i ser acceptat", "Confiar en lloc de rivalitzar", "Crear un clima apte d'aprenentatge" i "Jocs per a l'hemisferi dret". Com afirma l'autor, *Juegos que unen* "es defineixen per contenir un elevat 'factor de diversió'. I diversió és la millor resposta davant de problemes de motivació".

Lluís Pinyot

A primera vista Lluís Pinyot sembla una persona tranquil·la, calmada, relaxada. Però al segon cop d'ull, es fa evident que aquest músic i animador d'aspecte fràgil és un tro d'energia i de determinació. Incansable damunt l'escenari, on s'ha guanyat una justíssima fama de professional de primera línia, també ho és quan es tracta de posar el coll per ajudar els que treballen de debò per als que ho necessiten més, en aquest cas els malalts mentals de Costa d'Ivori. Sensible, amb un sentit de l'humor destacable i una voluntat de ferro, té el do d'aquesta gent que sap treure de tothom el millor que té i que va agrupant al seu voltant la bona gent que va trobant pel camí.

Lluís Pinyot és un crack de l'animació. Qui l'hagi vist a l'escenari sap de què parlem. Un crack que té el poder reservat a pocs de fer bona música i alhora crear una espiral de participació que no deixa ningú al marge, ni petits, ni grans, ni avis. Un crack que utilitza el que millor sap fer, música, per compartir el missatge que li va transmetre la seva àvia: tractem la gent com voldríem que ens tractessin a nosaltres mateixos. La seva carrera és brillant, amb col·laboracions amb artistes com Cesc Serrat i Mohamed Soulimane, però en aquesta entrevista ens hem volgut centrar en la seva faceta solidària. Com qui no ho vol, és una de les persones que fa possible que milers de malalts mentals a l'Àfrica Occidental tinguin una oportunitat per viure dignament i puguin rebre tractament. Un matí de fred còmode i assolellat, ens trobem per fer un cafè. En Lluís entra al local amb un caminar ferm però ulls despistats, que li dibuixen a la cara un perfil d'ingenuïtat sincera. La seva mirada vertadera ens situa davant d'un savi humil que ens apropa a les veritats, de vegades dures, sobre la solidaritat humana, amb les seves virtuts i els seus errors. En Lluís té un to franc i proper. Amb la suavitat de veu ens obre el seu univers contundent i real viscut en directe a l'Àfrica.

—Una paraula: ivori. Quina imatge et ve al cap?
—Me'n vénen dues: una, la Costa d'Ivori, una costa que em conec molt bé, si més no, més que

els meus amics. I em ve al cap l'ullal de l'elefant, que ha representat l'explotació de tot un país i de tot un continent. I darrere de l'ivori, hi han anat el cafè, el cacau, els diamants, el petroli, etc., etc.

—A Costa d'Ivori estàs implicat amb un ONG...
—Sí, hem muntat una ONG que es diu AIMA-SM i treballem amb una entitat d'allà que es diu Saint Camille i que s'ocupa dels malalts mentals. El percentatge de malalts mentals a l'Àfrica és el mateix que aquí: el 6% de la població mundial és susceptible de patir una malaltia mental, i Àfrica no n'està exclosa. En aquest continent hi ha països, com el Togo, on hi ha un sol psiquiatre per a tota la població. Hi ha una carència molt gran. Quan hi ha un malalt mental, normalment l'única solució que té la família és lligar-lo a un tronc o a un arbre o abandonar-lo al carrer. Saint Camille els recull. Té centres d'acollida i de treball, els medica, els fa recuperar una mica la dignitat i després els tornen amb la família. Àfrica és el gran continent oblidat, i els malalts mentals són els oblidats entre els oblidats.

—Qui va tenir la iniciativa de muntar AIMA-SM?
—La iniciativa la vaig tenir jo perquè ja feia temps que coneixia el responsable de Saint Camille a Costa d'Ivori. L'havia ajudat a aconseguir subvencions, però va arribar un moment que em vaig adonar que feia falta una estructura, un NIF i una personalitat jurídica per fer

«Àfrica és el gran continent oblidat, i els malalts mentals són els oblidats entre els oblidats»

millor tota aquesta feina. L'entitat fa de pont entre la feina d'allà i els grups i les administracions d'aquí que hi poden donar suport.

—A aquesta faceta solidària hi has arribat a través de la teva professió o bé per qüestions personals?

—Vaig començar a anar a Costa d'Ivori a títol personal fa molts anys, uns trenta, perquè vaig conèixer a Paris dues persones d'allà en una trobada d'escoltisme. A partir d'aquest contacte hi vam anar a fer turisme, després hi vam anar amb en Ramon Roma per fer un recull de cançons, després vaig conèixer el SETEM i vam començar a organitzar camps de solidaritat allà... Bé, de mica en mica es van anar creant tots aquests contactes i sense voler-ho, o volent-ho, el cas és que som aquí.

—L'esforç de la continuïtat, com es manté?
—És molt difícil. És molt difícil. En aquests moments Saint Camille té centres a la Costa d'Ivori, a Burkina Faso... Tenen al seu càrrec

Música i solidaritat...

prop de 3.000 malalts mentals, als quals s'ha de medicar i donar de menjar cada dia. I a més, tenen uns 15.000 malalts que ja han fet el seu procés, que ja són a casa seva i reinserits, i que també s'han de medicar.

—Parlem de llocs on no arriben Metges sense Fronteres?

—Metges sense Fronteres fan de metges en moments d'emergència, i la malaltia mental no és una emergència. A Bouaké, el 2003, quan va començar la guerra, l'hospital es va quedar buit. Al costat mateix hi ha un centre per als malalts mentals. Qui es va fer càrrec de les cures de l'hospital va ser Metges sense Fronteres, però qui havia d'alimentar i fer-se càrrec dels malalts que no eren urgències, era Saint Camille.

—Econòmicament, com manteniu tota aquesta xarxa?

—Saint Camille rep ajudes de moltes bandes, d'Itàlia, de nosaltres des d'aquí, del Canadà, de França, de Suïssa. Intentem anar recollint diners perquè puguin tirar endavant. És molt fàcil trobar diners per construir centres, perquè es pot fer una foto. El problema greu és el menjar i la medicació, que és molt cara, encara que la comprin a preu de cost. Ells fan molts esforços per acostar-se a l'autosuficiència. Tenen centres d'oftalmologia on la gent paga, un hospital autosuficient... Tenen un conjunt d'estratègies per aconseguir finançament. Però no és fàcil.

—Per a Saint Camille, quan reben ajudes, és diferent si arriben d'una ONG gran o una de petita?

—Saint Camille té una característica molt impor-

«Ho deia la meva àvia: “el que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú”.

tant: són tots africans. Una associació d'africans a l'estil dels africans, i s'ho fan a la seva manera. I a AIMA-SM fem de pont, no ens posem en com fan les coses. Estem a la seva disposició.

—Quan ets allà, exerceixes el teu paper d'animador?

—Últimament, sí. A AIMA-SM tenim dues finalitats: aconseguir diners i que es conegui aquesta realitat, desconeguda pels mateixos africans perquè els malalts mentals, se'ls amaga. I amb aquest objectiu, vam parlar amb Tortell Poltrona i l'any 1997 vam muntar una expedició de Pallassos sense Fronteres fent un recorregut pels diferents centres, i allà sí que hi vaig actuar. Veient com canten i com ballen els nens d'allà, jo què els he d'ensenyar?! Realment, va ser una experiència molt agradable. I per les Festes de la Mercè de Barcelona, vaig tornar cap allà i es va fer una connexió en directe, una cançó per als nens de l'Àfrica i els de Barcelona alhora! Els nens són nens a tot el món i tenen les mateixes inquietuds i les mateixes necessitats.

—Quins mecanismes s'han d'activar perquè la solidaritat no esdevingui prepotència social?

—És molt fàcil: quan tu vas allà, t'has de posar en la pell de l'altre. Hauria de regir la solidaritat. Ho deia la meva àvia: “El que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú”. Per tant, aquell que pateix, tracta'l com tu voldries que fessin

amb tu. I pregunta'ls directament què necessiten. Des d'un despatx no ho pots saber, per molts cursets que hagi fet, o encara que vagis allà de tant en tant. Un cop has establert uns lligams de confiança, has de fer molt cas del que et diuen. Algunes ONG tenen actituds postcoloniales.

—Els catalans som solidaris?

—Jo penso que sí, però també som bastant desconfiats. Tendim més a creure'ns les grans ONG. Hauríem de fer una anàlisi de què vol dir solidaritat, què vol dir donar sense esperar res a canvi. Iniciatives, fantàstiques, com la Marató de TV3 són inversions pel nostre futur, són auto-solidaritat. Tot és bo, però hem de diferenciar els termes.

—Com es compagina la solidaritat internacional presencial amb la proximitat quotidiana cap a la pròpia família?

—Jo procuro no acabar esquizofrènic...! Tinc una feina, la meua dona té una feina, i amb això vivim i intentem que als nostres fills no els falti de res, com tothom. També procurem que no els sobri de res, que això és el més difícil. Anem vivim... i m'agrada viure bé! Tot això de l'Àfrica m'ho he anat trobant, però si per les circumstàncies de la vida et trobes amb una situació concreta davant teu, pots fer una passa i passar de llarg, o aturar-te i preguntar-te: “puc fer alguna cosa aquí?”.

—Com és el teu dia a dia?

—Fer bolos i perseguir que te'ls paguin! I la família, i l'associació... sobre la marxa.

—Cinc cèntims de la teua història professional?

—Vaig començar amb el grup Samfaina amb Lluís Atcher... Després vaig començar a anar sol, més endavant es va formar La Tremenda Banda, després he treballat amb Cesc Serrat amb un espectacle sobre el comerç just, i ara, amb Mohamed Soulimane, hem recuperat l'espectacle *Sons iguals, sons diferents*, de fa vuit anys, que ara resulta més actual. I també estic rumiant un altre espectacle...!

—D'aquí a deu anys...

—Ui... ja ho veurem... El propòsit a més llarg termini que he fet en la meua vida és ser pare, que això és per sempre!

Anna Jarque

4 paraules

Quants anys tens? 50 anys

Vas néixer a: Manresa

Vius a: Callús

Voldries viure a: Callús!

De gran vol ser: avi

Quin llibre llegeixes: *El xinès*, de H. Mankell

Una música: *El Borrei*, de Francesco Guccini

Una pel·lícula: *Diamantes de sangre*, d'Edward Zwick

Un viatge que voldries fer: les illes Açores

Un desig: que les Nacions Unides siguin serioses i conseqüents

Un defecte de l'ésser humà: no és prou solidari

Una qualitat de l'ésser humà: és sensible i pot pensar

Lluís Pinyot - Tel.: 659 220 338
www.pinyot.net

(1^{ia} d'è⁹) (passa-ho)

titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de

música

>toc de retruc

monstres monstruosos

Monstres monstruosos és un conte escrit per Enric Larreula i que ha servit a Tot de Retruc com a punt de partida d'un muntatge on conflueixen factors que ja són característics de la companyia: cançons i música en directe (escrita per Carles Bertrand), una plàstica cuidada i un tractament de la dramàturgua que uneix poesia i humor, especialment adreçat als més petits però també per a tota la família. Una parella de monstres tenen un fill "monstruós": li agraden, on s'és vist!, les coses boniques i fa el bé per allà on passa! Una reflexió sobre el bé i el mal en clau d'humor i en clau musical. *Estrena: octubre 2009*

teatre

>xirriquiteula teatre

petits contes del cel

No, l'espectacle *Petits contes del cel* no és nou. De fet, és un dels grans clàssics de la prestigiosa companyia d'espectacles familiar Xirriquiteula, que al 2010 celebrarà el seu 25è aniversari. S'ha representat més de 700 vegades, l'han vist 200.000 espectadors i el 2002 va guanyar el premi FETEM a la millor direcció. La novetat és la versió de butxaca que el grup n'ha fet per als més petits (a partir de 2 anys), que tenen ara al seu abast una obra deliciosa, tres contes que tenen un punt en comú: el cel. La lluna, un núvol i el sol en són els protagonistes respectivament i les històries les expliquen dos bons amics. *Estrena: octubre 2009*

circ

>cia. son de fuelle

cí clicus

La companyia Son de Fuelle, formada per l'artista de circ Leandro Mendoza i el músic Tanja Haupt, estrena un nou espectacle de circ per a tots els públics, *Cí clicus*. Dirigits per Joan Busquets i Cristina Cazorla, aquests dos artistes ens presenten el seu particular univers sonor i visual a través de números de malabars, equilibris i bicicletes excèntriques. Aquests dos personatges somiadors i carregats d'il·lusions ens inviten a escoltar el so de les masses que travessen l'espai, de les pilotes que reboten al terra i de l'aire que expulsem quan riem. *Estrena: desembre 2009*

titelles

>marduix teatre

meitat tu, meitat jo

De Joana a Joana. De Joana Raspall a Joana Cluselles. D'una poetessa a una artista plàstica especialitzada en aquests petits *alter egos* que són els titelles. Meitat l'una, meitat l'altra. I tot el goig per a nosaltres. Per primera vegada després de més de trenta anys de professió, Joana Cluselles s'atreveix a crear i representar un espectacle de petit format ella sola (amb la complicitat de Jordi Pujol, això sí, que ha fet el guió), i per fer-ho ha escollit uns poemes plens d'espurnes de fantasia. Si la Joana dels poemes "empresona els somnis en paraules", la Joana dels titelles ho fa en imatges, i amb una exquisida sensibilitat i delicadesa. *Estrena:*

estrenes

circ i màgia

>circ hula

missió circus

Després dels anteriors espectacles *Talent Machine* i *Viceverso*, la companyia Circ Hula presenta un nou espectacle divertit i dinàmic: *Missió Circus*. Aquest original muntatge tracta d'un lladre i un detectiu que es persegueixen amb un ritme frenètic alhora que realitzen números de malabars, equilibris, màgia i moltes coses més. El sentit de l'humor dels actors provoca grans riallades i la seva habilitat tècnica sorprèn a tothom. Els petits i els grans gaudiran d'un moment molt entretingut i divertit. *Estrena: octubre 2009*

titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles

viatges espectaculars...

■ Viatge del mag Enric Magoo a l'Àfrica

Etiòpia, la màgia dels somriures

Enric Magoo

Aquest estiu passat, la Sílvia i jo vam visitar Etiòpia. Quan vam planificar aquest viatge, pensàvem fer una mena de "turisme d'intercanvi". Teníem molt clar a quin tipus de país anàvem i creïem que nosaltres també podríem aportar alguna cosa. Sabíem que la màgia tal com la fem aquí no havia arribat mai a aquells racons i vam decidir muntar algunes rutines màgicomusicals per si se'ns donava l'oportunitat de presentar-les.

Així que el nostre primer objectiu va ser Wukro, una petita ciutat del nord del país, a la regió del Tigray, on un missioner basc, Angel Olarán, s'ocupa des de fa més de vint anys d'uns 1.600

infants orfes. Allà duu a terme un projecte de desenvolupament impressionant. Amb l'ajut d'altres missioners, treballa per crear una xarxa educativa i social allà on la necessitat és companya de vida de la gran majoria de persones. A Wukro hi havia un grup de nois i noies que feien circ (malabars, acrobàcies...), i

ens va sorgir la idea de fer un espectacle conjunt per a tot el poblat! Circ, màgia i una mica de música, una combinació fantàstica que va omplir aquella sala d'exclamacions i rialles constants i, en acabar, de molta satisfacció per a tothom. Durant els dies que vam ser allà, arreu se sentia "Asmat, asmat!", que vol dir 'màgic' en tigrinya. Era com la manera de reclamar: "Torna a sorprendre'ns!". Allà vaig adoptar el nom que m'acompanyaria la resta del viatge: Asmat!

El nostre següent destí va ser Lalibela, la ciutat de les esglésies excavades a la roca, el lloc de peregrinació per excel·lència del cristianisme ortodox etiòp. Una tarda, passejant pel poblat, vam sentir rialles i sorolls de salts a l'interior d'una mena d'estable fosc, únicament il·luminat per una petita finestra oberta. Quina va ser la nostra sorpresa quan, en abocar-nos-hi, vam trobar un grapat de nens i nenes fent piruetes i salts acrobàtics. Era "l'escola de circ de Lalibela". Els vam dir

que era mag i que els podia ensenyar alguns trucs. L'endemà ens esperàvem impacients i vam convertir la tarda en un taller-espectacle on van gaudir com bojos. A canvi, ens hem quedat amb aquella vintena de cares esbalaïdes, amb els crits emocionats davant del truc sense "lògica aparent" i amb la certesa d'haver obert noves i discretes perspectives a aquella canalla...

Però on vam trobar que la màgia exercia els seus poders supremes va ser davant les tribus del sud del país. Hi conviuen cultures molt diverses que mantenen pràcticament intactes les seves tradicions; fet, realment,

que és impactant per al visitant. El turisme altera la seva quotidianitat i, a vegades, l'actitud dels seus habitants pot resultar poc acollidora.

Va ser el cas dels Mursi, famosos per les escarificacions a la pell i els plats de 10 cm de diàmetre inserats en els llavis i lòbuls de les dones com a decoració. Ells,

només volien que els féssim fotos a canvi de diners i la seva insistència era, realment, asfixiant. Fins que se'm va acudir fer desaparèixer una pedreta del terra... Els petits van començar a cridar esparverats i al cap d'uns instants, tenia la tribu bocabada mirant com els mocadors apareixien i desapareixien de les meves mans. En compensació, la Sílvia va poder aprofitar per fer tantes fotos com va voler. Així, vam intercanviar fotos per trucs o per globus, que enllaçava a la punta de les seves llances...

Etiòpia ens confirma l'essència de la vida, la senzillesa de tot plegat i que el més gran que té l'èsser humà és la capacitat d'il·lusionar-se. La màgia ens demostra que és l'art idoni per provocar aquesta il·lusió. La compensació: milions de somriures.

Enric Magoo

Africats

Una experiència d'animació a Costa d'Ivori

Aquest és un relat de l'experiència d'animació viscuda per Roger Canals, Carles Cuberes i Jaume Ibars juntament amb Pallassos sense Fronteres a Costa d'Ivori aquesta tardor.

Pugem a la furgo, un dia més, en busca d'un instant, d'un moment d'alegria, d'un esclat d'emoció, d'un somriure, d'una mirada còmplice. Arribem al poble, a la plaça, al carrer, a una escola. La nostra arribada és sempre un moment especial: l'emoció es desborda, la cridòria és impressionant, hi ha molta expectació, els ulls estan oberts com taronges i els somriures deixen entreveure unes dents blanques que contrasten amb la pell fosca de la quitxalla que ens espera impacient. Comencem a muntar l'equip, els altaveus, els cables, les proves de so, davant la mirada atenta i curiosa dels assistents; estan expectants, contents, feliços, se'ls hi veu a la cara, i nosaltres també, contents i feliços de poder viure aquest moment, de poder compartir aquesta estona amb aquests nens i nenes. I comença l'espectacle, i tot comença a tenir sentit. Cantem i la música ens uneix, tothom canta i pica de mans, riu i balla "amb el dit, dit, dit, ara balla en Joan petit", tothom es posa les mans al cap simulant les orelles d'un gat, el gat de l'Oncle Tomàs. L'animació comença a fer efecte, es trenquen les barreres, hi ha moments tendres, moments màgics, moments tristos, moments d'eufòria, moments de contacte, mirades que t'ho diuen tot...

I quan s'acaba l'espectacle, ningú marxa, s'esperen que desmuntem. Pot ser que tinguin ganes d'allargar aquest moment màgic que han viscut, allargar aquesta sensació d'haver-se sentit nens i nenes per una estona, d'haver compartit amb els companys i els familiars i amb tres estrangers desconeguts una estona inolvidable. Però la jornada ja s'acaba i hem de marxar, pugem tots a la furgo, que ja està carregada, amb l'ajuda inestimable del Moussa, l'Aristide i el Lamin. I un cop a dins i en marxa, i veient com a fora la canalla ens persegueix corrents i rient, repassem els moments viscuts, les imatges que ens han quedat grabades a la retina; i són aquests detalls els que recordarem sempre en Roger, en Carles i jo.

Jaume Ibars

*anem
a veure...*

Secció elaborada per
Puça Espectacles
www.lapusa.com

boni

Espectacle: *Backstage*

Gènere: circ-teatre

Públic: a partir de 8 anys

Espai: interior

A *Backstage* ens trobem amb un artista al davant, o millor dit, al darrere, del que ha de ser una actuació i el que això comporta. Hi veiem les reflexions, els pensaments i, sobretot, les pors que acompanyen l'artista abans de sortir a escena. Boni s'ajuda de les converses que té amb el seu *alter ego*, que l'acompanya durant tot l'espectacle, de Shakespeare i de la música que el relaxa. Però el més important és que Boni té la gosadia de mostrar al públic els seus sentiments

més íntims, tot allò que pensa i que està disposat a compartir amb el públic. I Boni té gràcia, vull dir, també ho fa amb humor... L'escenografia ens situa darrere l'escenari, al *backstage*, i amb tot l'utilatge i l'attrezzo que cal a la vista. És impor-

tant remarcar que Boni s'ajuda en la creació d'excel·lents professionals com Antonio Morcillo, Lúcia Gilabert, Anna Llarch, Pep Pascual, Quico Gutiérrez, Santi Cabús, Pilar Albaladejo, Lluís Ribas o Joan Romaní.

Boni és Jordi Juanet, o a l'inrevés. L'any 2000 comença la seva trajectòria en solitari. Inicialment va col·laborar amb els Ramirez, més tard va crear l'espectacle *In situ* (2004) i també ha participat en espectacles com *Benvinguts a Strómboli*, de la companyia Solfasirc (2006), o amb el Teatre Nacional i el seu *La troupe circ a tot ritme* (2009). Són vint-i-set anys de feina ben feta, en què *Backstage* representa un salt en la carrera d'un artista que cal seguir de prop i que, en el decurs del temps, anirà fent créixer.

backstage

Anna M Montserrat

Espectacle: *Xica*

Gènere: màgia-clown

Públic: totes les edats

Espai: interior i exterior

La Xica és una maga. Però no és ben bé una maga, perquè és una maga pallsa. De fet, és una pallsa que fa màgia. I aquí pot passar qualsevol cosa: que la màgia no li surti com ella vol, que s'equivoqui massa sovint i, fins i tot, que faci màgia sense adonar-se'n! Un espectacle ple d'il·lusions i riures, de participació i de sensibilitat, que fa gaudir grans i petits. Un espectacle en què res sembla el que és ni res és el que sembla, on els error són encerts i els encerts casualitats. La Xica vol fer màgia, però s'ha equivocat. O potser no...

Anna Montserrat té una llarga trajectòria artística. Ha treballat en un ampli ventall de disciplines —circ, pantomima, titelles, comèdia de l'art, òpera xinesa i màgia— i és membre de la Companyia Xicana i de l'Associació Cultural A Xanques i Barranques. Després de molts anys movent-se en l'àmbit del circ, sempre amb un peu en la màgia, en els últims anys ha convertit aquesta disciplina en la base principal dels seus espectacles, per a adults i per a tots els públics, sense abandonar la riquesa de recursos que li dona una formació tan variada.

xica

Pengim Penjam

Espectacle: *El guinyol Artur i Blancafor*

Gènere: teatre de titelles de guant

Públic: totes les edats

Espai: interior i exterior

S'obre el teló, sí, sí, el teló d'un guinyol de fusta, amb un cert aire d'anti-guitat, un teló que és el protagonista de l'escenari. Aleshores, de la petita finestreta descoberta, apareix una titella narrador que ens ubica en el temps i l'espai i ens prepara pel que veurem tot seguit: la representació d'un conte com els d'abans, amb una princesa que vol ser bonica, un criat enamorat, un bruixot que fa encanteris, un mirall màgic... i tot explicat a consciència, per a grans i petits, amb notables persecucions entre uns i altres personatges que provocaran la participació immediata del públic assistent, i les rialles i els crits i... i no és bonic això?!, recuperar la tradició oral dels nostres avantpassats per entretenir els infants i per donar una lliçó de vida als pares? L'espectacle parla d'amor però també de classes socials, parla d'enganys però també de fidelitat, i de lluita per allò que un desitja.

Josep M. Serrat i Mercè Alemany són la Cia. Pengim-Penjam i tenen una llarga trajectòria dins el món de la tècnica titellaire i diversos espectacles en gira. S'han atrevit amb espectacles per a adults i per als més menuts i des del 1992 en podem gaudir com a pallsos amb el nom d'Els Germans Albergínia.

el guinyol artur i blancafor

destaquem...

Exposició de florsss

Des del 17 de desembre fins al 30 de gener, els quadres de grafit de Werens es podran veure a l'Art Gallery & StreetArt Shop de Sabadell en una nova i sorprenent proposta artística, una singular recreació botànica feta amb l'estil inconfusible de l'artista sabadellenc. Werens és Ramon Puig, un dels artistes més emblemàtics i irreverents de Sabadell. Amb una trajectòria ja consolidada al llarg de més de vint anys, aquest creador d'art efímer, i no tant efímer, ha exposat la seva obra per galeries i carrers d'un bon nombre de països i ciutats, entre els quals Alemanya, Nova York, Itàlia, Anglaterra... Ramon Puig també acaba de presentar un llibre amb el mateix títol, *Florsss!*: "En una tasca meticulosa i sense treva, pròpia d'un botxí d'èpoques que pensem ja passades, els que han estat arbitràriament investits censors de l'art urbà, han emès la sentència i el rebuig cap a cada una de les obres que podeu veure en les pàgines d'aquest llibre. Una rere l'altra i sense excepció, aquestes flors han estat arrancades d'arrel només ser creades. Aquí, però, d'aquestes flors que mai s'han arribat a pansir, n'ha romàs un testimoni..."

Art Gallery & StreetArt Shop
C. Sant Francesc, 15 - 08202 Sabadell
Tel.: 93 726 24 99 - www.werens.com

Trobada transfronterera "Públic Jove" a la població francesa d'Alenyà

El 19 i 20 de novembre passat la TTP (Teatre per a Tots els Públics), l'associació que agrupa prop de 40 companyies catalanes d'arts escèniques dedicades al públic familiar, va participar a la primera Trobada Transfronterera de Teatre Familiar que es va fer a Alenyà, prop de Perpinyà. La Baldufa i Nats Nus, seleccionats per representar-hi Catalunya, van tenir l'oportunitat de presentar els seus treballs respectius, *Cirque déjà vu* i *Slot*. A la trobada també hi van actuar, en representació de l'Aragó, Los Titiriteros de Binéfar, que van mostrar el seu *Hombre Cigüeña*. Les companyies Créature i Pupella Nogués van representar el departament francès Midi-Pyrénées i la Cie. Vu d'en Bas i la Cie. Troupuscule, el Languedoc-Roussillon i els Pyrénées-Orientales. A més a més d'aquestes set funcions, es van fer dues taules rodones: "La difusió d'un espectacle de tots els públics més enllà de les fronteres" i "De la creació a la traducció: l'espectacle per a tots els públics i les seves llengües".

Aquesta trobada forma part del projecte Convivència, una iniciativa endegada per l'Ajuntament d'Alenyà i la Federació de les Obres Laiques dels Pirineus Orientals. Hi participen Catalunya, l'Aragó i els Pyrénées Orientales, territoris associats en el marc de l'Euroregió, amb la voluntat de fomentar les relacions i l'intercanvi entre les tres comunitats en el camp del teatre infantil.

Més informació a www.teatretotspublics.com

Una miqueta d'en miquelet

Miquel Robert

t'avisem...

la mostra

21a Fira de Teatre Infantil i Juvenil
Igualada

Del 14 al 18 d'abril

Del 14 al 18 d'abril tenim una nova cita amb Igualada, la població on se celebrarà la 21a edició de La Mostra-Fira de Teatre Infantil i Juvenil. La principal fira catalana d'arts escèniques per a tots els públics tornarà reunir de nou els millors espectacles per al públic familiar.

**la
mostra**
21a fira de teatre
infantil i juvenil
igualada
del 14 al 18 d'abril de 2010

Concretament s'hi podran veure una cinquantena de propostes de gèneres molt diversos, seleccionats entre les 263 companyies que es van inscriure procedents d'arreu de les terres de parla catalana, l'Estat i l'estranger. Aquesta

xifra suposa un increment de sol·licituds de participació del 8,74% en comparació amb l'edició del 2009 (s'hi van inscriure 240 companyies) i del 16,73% en comparació amb la del 2008 (219 companyies), fet que posa de relleu que La Mostra és una fira plenament consolidada i de referència en l'àmbit del teatre infantil i juvenil. Precisament, està concebuda com un aparador de les produccions catalanes de les arts escèniques per a tots els públics més interessants i està adreçada a programadors (el 12 de març finalitza el període d'inscripció per als professionals que vulguin participar-hi) i al públic en general, que la viu com una gran festa. L'organitzen l'Institut Català de les Indústries Culturals (ICIC) de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament d'Igualada. A més, compta amb la participació de la Fundació Xarxa, l'Associació Rialles i l'Associació Professional de Teatre per a Tots els Públics (TTP).

La campanya gràfica de la fira recau cada any en un artista igualadí diferent. Enguany la imatge serà del pintor i escultor Ramon Enrich. Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, ha dut a terme nombroses exposicions a Barcelona, Amsterdam, Hong Kong, Nova York, Brussel·les i París.

Durant cinc dies, Igualada esdevindrà el punt de trobada i de contacte de companyies, programadors i públic. Més de deu espais —entre carrers, places, teatres, auditoris, escoles i centres cívics— es transformaran en escenaris per acollir al voltant d'un centenar de funcions i milers d'espectadors. Per tot plegat, del 14 al 18 d'abril de 2010 Igualada es convertirà, un any més, en la capital catalana del teatre infantil i juvenil. Apunteu-vos-ho a l'agenda, no hi podeu faltar!

Per a més informació: www.lamostraigualada.cat

el podi

Pluja de premis per a Mag Lari

Mag Lari va acumulant premis. Des del primer Premi Nacional de Màgia Còmica que va rebre el 1995 fins al Premi al Millor Espectacle de la Mostra d'Igualada guanyat el 2007, el barret màgic d'aquest il·lusionista s'ha anat

omplint de mostres de reconeixement a una trajectòria artística de primer nivell. L'últim, el passat novembre, el premi Butaca 2009 en la categoria d'Altres disciplines per al seu espectacle *Secrets*, que ha obtingut un èxit aclaparador des de la seva estrena el 2007. I poc abans, al setembre, l'Associació Professional de Representants, Promotors i Màgers de Catalunya li va atorgar un Premi ARC en la categoria Arts Escèniques en el marc del XXI Mercat de Música Viva de Vic.

A banda de la seva vida als escenari, Mag Lari acaba de revelar una faceta sorprenent de la seva personalitat amb el llibre *La màgia de Michael Jackson*, on explica les seves aventures al voltant del seu ídol i com aquest l'ha influït personalment i professionalment. Els drets d'autor que generi la venda del llibre, editat per Pagès Editor, aniran a l'Associació Afanoc per donar suport a les famílies que tenen nens i nenes amb càncer.

El barret, ens el traiem nosaltres, com deia Ferran Monegal a *El Periódico*: "Ah! Descobrim-nos davant del Mag Lari. És molt més que un mag!".

Sergi Buka rep el premi Aplaudiments FAD Sebastià Gasch 2009

El mag Sergi Buka va rebre el passat 21 de desembre el premi FAD-Sebastià Gasch d'Arts Parateatral en l'apartat Aplaudiment. Aquests

guardons, que han complert la seva 34a edició, distingeixen les actuacions parateatral més destacades de la temporada i totes les persones que proposen mirades diferents i innovadores del món de l'espectacle. La novetat més destacada d'aquest any ha estat la incorporació d'un nou premi, l'Aplaudiment a la creació emergent, que s'ha endut la companyia Atempo Circ. La ballarina i coreògrafa Sol Picó i el ballari José de la Vega també han recollit un premi que any rere any reconeix els mèrits professionals i artístics de locals especialitzats i de figures de l'espectacle.

Aquest guardó s'afegeix a la llarga llista de premis i reconeixement a l'art de Sergi Buka, un il·lusionista català de renom internacional que presenta espectacles sorprenents per a tots els públics, uns espectacles que destaquen per la gran sensibilitat que transmeten.

Companyies catalanes nominades als Premios Max de Artes Escénicas 2010

Diverses companyies catalanes dedicades a l'espectacle familiar opten als Premios Max 2010, que es lliuraran a l'abril de l'any que ve a Madrid. Galíot Teatre, Marduix Teatre, La Tropa, Karoli, Mag Lari... Els resultats al proper número de CARRER. Esperem poder anunciar que algun d'aquests grups, tots excel·lents, ha estat guardonat.

des de l'escenari...

L'esperança...

Hola amics i amigues!

Ara que s'acosten dates nadalenques, amb l'ambient fred i el dia curt, poc sol, poca llum... Després d'un dels pitjors anys que recordem molts, tant pel que fa a l'economia global com a la de l'àmbit de la cultura, i a les portes d'un nou any que no sembla que hagi de ser gaire millor, no plantejarem pas cap dels temes habituals i més polèmics des d'aquí, ans al contrari.

Parlarem d'esperança. Però no de l'esperança passiva, en el destí, en el més enllà, en les coses que potser algun dia passaran, sinó de l'esperança feta acció, l'esperança quan és sinó nim d'entusiasme, d'il·lusió.

Quan ets dalt de l'escenari la gent vol que li encomanis coses, vol oblidar, vol badar, vol fruir. I són allà malgrat la crisi, l'exclusió social, el darrer suspens o la darrera multa de trànsit. I quina millor cosa que transmetre'ls esperança, entusiasme i il·lusió!?

Esperança, quan vol dir que és possible sortir-se'n, que, malgrat les aparences, la feina i la constància donen fruits, que el més important és el que pot arribar a assolir un mateix per un mateix... I són en molt bones mans. Si algun col·lectiu en aques-

Els artistes tenen un poder indiscutible: la capacitat de transmetre aquesta mercaderia intangible però imprescindible que fa que el dia a dia de molts sigui millor: l'esperança

ta societat estranya que ens envolta basa la seva dedicació i la seva vida en aquesta forma d'entendre l'esperança som els artistes, els músics, els animadors, els actors, els titellaires... capaçs de crear del no res, d'embolicar-se en projectes de discutible viabilitat guiats per aquesta vocació instintiva... esperança?

Un col·lectiu a voltes oblidat per les institucions, sense figures legals ni règims fiscals propis ni adequats, condemnat a haver de sortir-se'n, a picar d'aquí i d'allà i qui dia passa any empeny. Però amb un poder indiscutible: la capacitat de transmetre aquesta mercaderia intangible però imprescindible que fa que el dia a dia de molts sigui millor: l'esperança.

Quin preu té el somriure d'un nen? Quants diners pagaré em per una dosi d'entusiasme?

Joan Boada

Per comentaris, contrastos de parer i suggeriments, contacteu amb mi: joan@lacarrau.cat

el podi

Reconeixement de la Generalitat al col·lectiu Cinc dits d'una mà

El passat 20 de novembre, amb motiu del Dia Universal de la Infància i el 20è aniversari de la Convenció dels Drets de l'Infant, es va celebrar a l'Auditori del Petit Palau a Barcelona la primera edició dels guardons Reconeixements Infància 2009. Amb aquests premis, el Departament d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat vol reconèixer la tasca en favor del benestar i dels drets de la infància i l'adolescència de persones, entitats i associacions.

En l'apartat musical es va donar el premi al col·lectiu Cinc dits d'una mà, que formaven Xesco Boix, Àngel Daban, Toni Giménez, Lluís M. Panyella i Noè Rivas. El presentador de l'acte va parlar de la música com a fet educatiu, com una forma de reivindicació, i va presentar el col·lectiu amb les següents paraules: "Els Cinc dits d'una mà eren cinc persones que van trobar en l'animació, a través de les cançons, els contes, les danses, les històries i la llengua catalana, una forma de comunicació, d'educació, de convivència, de transmissió de valors personals i culturals, de reivindicació i lluita pel reconeixement dels drets dels infants, quan cantar i fer animació per a la mainada era gairebé una qüestió de militància. Uns somiadors que van descobrir, a través dels somriures i les il·lusions dels infants, el servei a la cultura del País i al seu futur, i així ho van transmetre i encara ho segueixen transmetent a les noves generacions". Els guardonats han decidit fer donació del premi Reconeixement Infància 2009 a la vídua de Xesco Boix, Montserrat Pi, i al seu fill, Arnau Boix. La consellera d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat, Carme Capdevila, va voler recordar també Xesco Boix en el moment de fer la foto amb tots els guardonats, sostenint, junt amb Lluís M. Panyella, el cartell de l'Homenatge de Catalunya a Xesco Boix, que es va celebrar el 8 de desembre de 1984.

En aquesta primera edició dels premis també es van guardonar Pallassos sense Fronteres, la Fundació FC Barcelona, la revista Cavall Fort, l'escriptor Josep Vallverdú, la il·lustradora Pilarin Bayés, l'Obra Social de "la Caixa", la Campanya del Mil·lenni de les Nacions Unides, l'Associació de Mestres Rosa Sensat, l'associació A Bao A Qu, l'Hospital Sant Joan de Déu, el Consell d'Infants de Sant Feliu de Llobregat, la Fundació Privada Carmen i Maria José Godó, la Fundació Marianao i, finalment, Jordi Cots, que va ser el primer adjunt del Síndic de Greuges per la defensa dels drets de la infància i que ha publicat diverses obres i articles sobre aquest àmbit.

noves

noè rivas

encara
ensencantes
xesco

• Diversos autors
RDI Rècords, 2009

quina
animalada

• Amadeu i Cia.
Rediscus, 2009

On podem comprar música per als infants?

Com tots segurament ja sabeu, aquest any és l'Any Xesco Boix, i recordant aquest gran artista del nostre país i alhora aquesta generosa i gran persona que va ser, s'han organitzat actes arreu de la nostra geografia (si voleu estar al dia podeu visitar la pàgina web www.xesco.cat, entrar al facebook i buscar els diferents grups Xesco Boix o visitar el bloc <http://vol-oreneta.blogspot.com/>).

Coincidint amb aquest 25è aniversari de la mort d'en Xesco, s'ha editat un CD col·lectiu amb disset cançons d'en Xesco, un petit homenatge de gent que continua la feina d'aquest gran pioner de la música familiar i infantil i que vol recordar-lo i de pas reivindicar la vigència de les seves cançons. D'aquí el títol *Encara ensencantes*, Xesco, com es pot llegir a la portada del disc.

Hi trobareu les següents cançons interpretades per aquests animadors i grups d'animació: "Marieta vola vola", Pep Puigdemont; "L'Aranya", Noè Rivas; "Tinc un conill", Amadeu Rosell; "Si tu ets vols divertir", Jordi Toniatti; "El gripau blau", Jaume Barri; "Una mosca volava per la llum", Fèlix de Blues; "Un peixet en el fons de l'estany", Corrandes; "Abiyoyo", Articulat; "Mama Caca", Oriol Canals; "Conec una dona", Roger Canals; "Cançó dels oficis", Itakart; "El dit", Jaume Ibars; "El cel blau per sostre", Can Cantem; "Si ens deixéssim de romanços", Rah-mon Roma; "Tenc un ca", Jaume Barceló; i "Ai, adéu", Colla de Sant Privat d'en Bas.

Ara tan sols cal que feu ben vostres totes aquestes cançons i les escampeu per arreu, que per això van ser fetes.

Gràcies, Xesco!

Parlar de qualsevol disc de l'Amadeu és parlar de música fresca, sincera, directa, ben arranjada, i aquest bestiari musical que ara ens presenta n'és una prova més.

El disc comença amb la festiva i continguda cançó tradicional italiana "Cucut i la guimbarda" i continua amb la tradicional americana "Bingo". Després tenim una versió molt reeixida de la coneguda cançó del gran "animador" Àngel Daban, "Les formigues", i segueix una versió del conegut èxit de Toni Giménez, "El monstre de Banyoles", a ritme de txa txa txa. Després trobem "Caragol", una preciosa cançó del País Valencià, i el disc continua amb "La serp de Manlleu", seguida d'una versió de les millors aconseguides que he sentit mai del famós "Gripau Blau". Després trobem "Tinc un gos", molt ben dita i interpretada per l'Amadeu, i un petit valset, "Tinc un conill". Després ve "El núvol guillat" i el potent rock "Cançó del zoo", tot un estàndard de les cançons familiars i infantils, a l'igual que la cançó següent, "Puff, el drac màgic". La penúltima proposta d'aquesta gravació és una cançó amb música del genial flautista i músic Jordi Palau i lletra dels alumnes de P4 de l'escola Sant Marc de Calldetenes, "Els pingüins". I per tancar el disc trobem l'encisadora versió d'"Un cargol".

Sincerament, una de les gravacions més refrescants i interessants que ha caigut a les meves mans darrerament. Un disc per escoltar cançons a cançons assaborint els seus arranjaments, però també un disc perquè les famílies el portin al cotxe i omplin de música i alegria els viatges.

Bona pregunta, amb difícil resposta. Sempre ha estat un tema sense resoldre. D'entrada, quan a la dècada dels setanta tot un seguit de grups i animadors vam començar les gravacions, eren o bé autoproduccions —que tan sols es podien aconseguir a les actuacions— o bé produccions d'algunes discogràfiques que començaven a introduir-se en el món infantil (no eren pas especialistes en aquest món) i que tenien un circuit de distribució molt reduït: ABCUS, El Corte Inglés i alguna llibreria i botiga petita que creien en el producte.

Ara continua sent tant o més complicat, d'entrada perquè el CD sembla que és un producte amb els dies comptats: iPods, MP3, MP4... el *pear to pear* li compliquen molt la vida i molt pocs espais o agrupaments, escoles, AV i fins i tot famílies es proposen comprar CD. Continuen havent-hi discogràfiques que creuen en aquest producte, com Temps Record, Afonix, Rediscus i altres, i fan la seva distribució com qualsevol altre producte musical (FNAC, El Corte Inglés i altres grans botigues) i es continuen venent CD a les actuacions o, i aquí la novetat, als webs dels diferents grups i animadors.

El pas que caldrà fer ara, és el que està fent tota la música en general: la distribució via internet, en botigues *online* tipus iTunes o bé portals de música per a infants tipus el francès www.arbre-a-musique.fr/musique_enfant/, tant de cançons com de CD de música.

El que és ben cert és el que els músics que ens dediquem a aquest tipus de música no vivim pas de les vendes de les gravacions, sinó de les actuacions, i que compradors i músics hem de cercar aquests nous camins de trobada perquè els uns sàpiguem què s'està publicant i hi puguem accedir i els altres puguem anar donant a conèixer les nostres creacions.

■ La Central del Circ, Barcelona

3.000 m² de circ

La Central del Circ és un espai d'entrenament, assaig, creació, formació continuada i investigació per a professionals del circ. És una de les anomenades "fàbriques de creació" impulsades per l'Ajuntament de Barcelona. La gestiona l'Associació de Professionals de Circ de Catalunya (APCC), que el passat octubre va rebre el Premi Nacional de Circ 2009 de mans de la Generalitat de Catalunya. De què és i sobretot què serà La Central del Circ, les instal·lacions definitives de la qual s'estan construint al Fòrum de Barcelona, ens en parla Marta Borreguero, la coordinadora d'un projecte destinat a donar al circ que es fa a Catalunya el suport que li ha faltat durant molts anys.

—Felicitats pel Premi Nacional de Circ 2009!

—Gràcies, és per a nosaltres un reconeixement i uns diners que ens engresquen i ens ajudaran a seguir. Saps què passa, que el circ aquí és una mica com la Ventafocs de les arts escèniques, la que menys suport ha tingut durant molts anys. Finalment ha cristal·litzat tot plegat a partir de quan es va fer fora de La Makabra la gent que s'hi entrenava. Anem a veure l'espai? A la carpa del fons s'hi pot venir a entrenar cada dia, fa 28 m de diàmetre i té una superfície de 615 m² amb una alçada de 10 m. La del davant, rectangular, té 264 m² de superfície total, 60 m² de planxé i una alçada de 6 m. Aquí presentem espectacles. Esperem tenir

l'espai definitiu a sota de la placa fotovoltaica l'any que ve, el 2010. Serà un espai de treball fantàstic, 3.000 m².

—Qui pot venir a La Central?

—Qualsevol professional del circ. Els socis de l'APCC o de qualsevol altra associació tenen petits avantatges, com un descompte en la quota. Aquest primer any, ens hem centrat en els professionals, però volem promoure l'espai amb activitats obertes a tothom, com per exemple les "Tertúlies de circ".

—Com es gestiona un espai com aquest?

—La Central és de titularitat municipal, però

per a la gestió, s'ha contractat l'APCC, i tenim el suport de la Generalitat de Catalunya també. No és casualitat, de fet aquest triangle fa anys que dialoga i d'aquest diàleg en va sorgir el Pla integral de suport al circ, el Codi de bones pràctiques i l'Estatut de l'artista de circ, així com diversos estudis tècnics. Tot ajuda a fer coses i a mantenir i fomentar col·laboracions, com per exemple el projecte *Cir-que o! Pirineus de circ*, que promou la realització d'activitats en els territoris transfronterers de Catalunya, Aragó i Midi-Pyrénées i que ha permès establir una programació de trobades, d'espectacles i d'estades de formació per a les companyies d'una banda i l'altra dels Pirineus.

—Quins són els objectius de La Central del Circ?

—Dotar la ciutat d'un espai permanent d'entrenament, assaig i creació que asseguiri la creació continuada de circ a Barcelona. Ser una plataforma per a artistes i companyies. Fomentar la professionalització i l'aprenentatge. Fomentar el reciclatge dels artistes amb cursos de formació i perfeccionament, que són espais que facilitin la interrelació. Acollir artistes i companyies amb seu fora de Catalunya com a residents de creació. Equiparar el circ a la resta d'arts escèniques i el més fonamental: apropar l'art del circ a tothom.

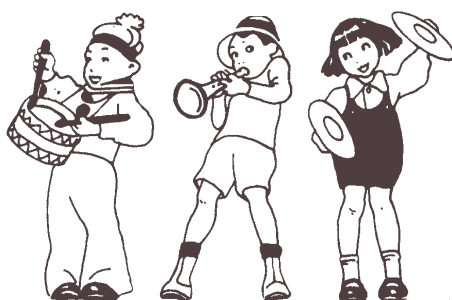

La Central del Circ

Parc del Fòrum. Esplanada del Fòrum, s/n
08019 Barcelona - Tel.: 93 597 24 4
www.lacentraldelcirc.cat

gràcies

per col·laborar amb carrer, per
llegir-lo, per donar suport a la
feina de la **Fundació La Roda** i
de totes les seves entitats, per
permetre que la cultura arribi
arreu i a tothom...

bon any nou

LA RODA
FUNDACIÓ
D'ACCIONS CULTURALS I DEL LLEURE

C. Sèquia, 9-11 ~ 08003 Barcelona
Tel.: 93 414 72 01 ~ Fax. 93 414 77 05
administracio@fundaciolaroda.cat
www.fundaciolaroda.cat

DECLARADA ASSOCIACIÓ D'INTERÈS CULTURAL PEL GOVERN DE CATALUNYA
CREU DE SANT JORDI

■ Ateneu Popular 9 Barris, Barcelona

Premi a la constància

L'Ateneu Popular 9 Barris rep un Premi Butaca 2009 per la seva tasca de difusió

Aquests últims mesos han estat molt moguts per als de l'Ateneu Popular 9 Barris. Amb els companys del Cirque du Soleil com a mestres, han organitzat la segona edició del Curs de Formació de Formadors en Circ Social; han viatjat al Québec convidats per la Universitat de Montreal per explicar la seva experiència i, finalment al novembre passat han rebut un Premi Butaca d'Honor 2009 —els premis Butaca són uns guardons de referència del món del teatre i el cinema a Catalunya que s'atorguen per votació popular— per la formació i la difusió del circ com a eina de transformació social. Tot plegat és el fruit del treball col·lectiu de pares, mares, joves, nens, nenes, professors, artistes, treballadors, entitats, comissions, grups i comunitat, que fan feina en una mateixa direcció: promoure el circ social i la gestió participativa.

El Projecte Ateneu

L'Ateneu Popular 9 Barris és un centre sociocultural que entén l'activitat cultural com un instru-

ment de transformació social. Funciona des del 1978 i el gestiona l'associació sense ànim de lucre Bidó de 9 Barris. Des dels seus inicis el circ ha estat l'eix artístic i l'element identificador de l'Ateneu. D'aquest centre n'han sorgit un bon nombre d'artistes i companyies de circ catalanes i també altres iniciatives com l'Associació Escola Rogelio Rivel i l'Associació de Circ de Catalunya.

En aquests moments la producció pròpia d'espectacles, amb el Circ d'Hivern com a bastió de proa, format per un gran espectacle de circ per a totes les edats que es fa durant les festes de Nadal, i els Combinats de Circ, uns laboratoris d'experimentació i de difusió de noves propostes i números de circ, és una de les prioritats de l'entitat. S'hi afegeix la difusió de les propostes d'àmbit nacional, estatal i internacional amb una programació específica de circ i, també, el foment del circ social com a eina educativa en valors per a la transformació de la societat.

El circ social a nou barris: els antecedents

L'Ateneu Popular 9 Barris és una escola de participació i un espai de convivència. Treballar i col·laborar amb l'Ateneu implica parlar de determinats valors: suport mutu, solidaritat, autonomia, creativitat, capacitat de superació. Uns valors que difonen a través del que anomenen circ social, una proposta pedagògica i de dinamització comunitària per estimular la creativitat dels participants i promoure'n les aptituds socials.

Aquesta proposta ve de lluny. La formació artística i social a l'Ateneu Popular 9 Barris ha estat sempre un puntal important al llarg de la seva història. Els tallers de circ van sorgir de manera espontània i amb el temps el projecte fonamentat en aquesta art escènica ha anat creixent i s'ha convertit en una proposta educativa de gran impacta social. L'any 1984 es va crear l'Escola Infantil de Circ i el 2003, l'Escola Juvenil de Circ. Finalment, i davant de la manca d'un projecte de formació professional de circ a l'Estat espanyol, es va crear l'Escola de Circ Rogelio Rivel, instal·lada en una carpa al costat de l'Ate-

neu i que proposa una formació de dos anys i tallers regulars i intensius.

Actualment, l'interès pel circ va creixent i les ganes de formar-se o simplement de gaudir-ne es manifesten sovint en col·lectius sovint "oblidats". Practicar circ o participar en accions com aquestes té, per a aquests col·lectius, uns beneficis clars a nivell físic, psicològic i de relació. Ens referim als tallers amb persones amb discapacitat i amb els nens i nenes de casals infantils del territori i a les activitats de circ amb adolescents a les escoles o als instituts del barri, tant en horari escolar com en el temps de lleure. Cal

destacar la possibilitat que ofereix el circ per a joves d'origen estranger i per a col·lectius amb dificultats afegides o en risc de marginació, fracàs escolar, etc., de trobar una plataforma més enllà de les barreres habituals. Els permet augmentar l'autoestima, projectar-se i moure i remodelar les jerarquies socials ancorades a les ments del companys de classe, dels professors i fins i tot dels mateixos pares.

Treball en equip, responsabilitat, cooperació, comunicació, creativitat, fantasia: a l'Ateneu Popular 9 Barris el circ és més que una activitat artística: és una escola de vida. 🎁

Ateneu Popular 9 Barris
C. Port-lligat, s/n. Barcelona - Tel.: 353 95 16
www.ateneu9b.net

ENXARXA'T al web

www.peppuigdemont.com

El músic i animador Pep Puigdemont ha penjat al seu web totes les partitures de les cançons que té gravades fins a l'actualitat. Les posa d'aquesta manera a disposició d'esplais, agrupaments i centres educatius que les vulguin cantar. Cada cançó es troba en un format PDF a punt d'imprimir, amb la partitura simplificada amb els acords per a guitarra i la lletra. Al mateix web, al costat de cada cançó, es pot accedir a la ràdio dels disc corresponent i escoltar-la on-line. També hi trobareu la seva agenda d'actuacions sempre actualitzada per si us ve de gust anar-lo a veure.

www.musiquetes.cat

Musiquetes per la Bressola és el primer disc de cançons populars i infantils en català amb una distribució massiva. L'objectiu és promoure les escoles Bressola de la Catalunya Nord. Núria Lozano, del grup La Carrau, i Marc Serrats i Marc Grau, de Xerramequ Tiquis Miquis, n'han portat la direcció musical i han coordinat les aportacions de més de trenta músics de tot el territori de llengua catalana. La pàgina web de *Musiquetes per la Bressola* està plena de suggeriments per ensenyar llengua mitjançant la música. S'hi poden escoltar les versions de les cançons de tota la vida amb propostes i recursos enginyosos. En podeu descarregar les guies didàctiques i veure com en moltes escoles han fet servir el recurs i han fet la seva aportació a la web amb gravacions audiovisuals.

www.radioinfantil.es

Aquesta és una web de referència per trobar emissores de ràdio que emeten programes per a infants o de temes relacionats amb l'educació infantil. Hi trobareu notícies sobre programes dedicats als infants a tot Catalunya i els enllaços a aquests programes, sabreu on es fan contacontes, qui té programes amb cançons, i podeu consultar materials per preparar un programa propi i també per dur a terme una activitat d'animació com feia l'enyorat Xesco Boix. No us la perdeu.

xtec.es/escola/tastam

Aquesta és una web simpàtica i plena de propostes educatives ben amanides per a pares, mestres i alumnes. Tots els recursos que conté estan pensats per ensenyar a menjar bé, per aprendre a alimentar-nos com cal des de ben petits. Hi trobareu un munt d'exercicis, informacions interessants, jocs de memòria i receptes perquè els nens i les nenes sàpiguen de ben petits com n'és d'important i alhora d'entretingut menjar d'una manera sana. Els mestres i els pares, alhora, hi trobareu idees per explicar-ho d'una manera amena, tot fent jugar els més petits.

6 x 4

l'espai dels músics-animadors del país

Aquest és un espai dedicat als músics i animadors de Catalunya i a la feina educativa ingent que fan arreu del país amb les seves propostes musicals.

Articulat

Articulat neix a finals del 2002, no com els seus components. Manel Hernández, cap visible d'Articulat, va néixer fa una miqueta més, exactament el 15 de febrer del 1967, a Barcelona, i actualment resideix a Vilassar de Mar. A finals dels vuitanta decideix dedicar-se de manera exclusiva a tot allò que té relació amb la música, els escenaris, l'educació i el món dels infants. Pràcticament des que comença a estudiar música formalment, s'atreveix a compartir tot allò que va aprenent i passa gran part de les seves jornades donant classes tant a grans com a petits. Comença les seves primeres passes professionals pels escenaris de la mà de David Laín, de l'Estenedor Titelles, a qui acompanya posant acords als espectacles de la companyia amb la seva guitarra. L'experiència va durar quatre anys i va aprendre molts dels secrets tant de sobre l'escenari com de tot allò que hi ha al darrere. És per aquest motiu que podeu trobar una cançó dedicada a "L'amic David" en el primer treball discogràfic d'Articulat.

Després d'altres experiències musicals amb orquestres de ball i diferents grups i després també de fer uns quants anys de monitor musical a diverses escoles, el 2002 li sorgeix la possibilitat de muntar un grup musical d'animació. Coincideix aquest fet amb el diagnòstic d'una malaltia reumàtica que afecta les articulacions d'en Manel, i sabent, com tothom sap, que de vegades s'ha de ser una mica sarcàstic i ens hem de riure amb amor de nosaltres mateixos, bateja el grup amb el nom d'Articulat. La

Passió per l'animació

malaltia va quedar enrere, per sort, però no el nom del grup. Als petits podeu donar-los aquesta altra versió: el nom del grup es deu al moviment que fan totes les articulacions quan ballem.

Actualment en Manel combina actuacions d'Articulat amb classes de música al cicle infantil d'una escola de Barcelona i emet un programa de ràdio a Vilassar Ràdio els dissabtes al matí, de 9 h a 10 h, que porta per títol "Dissabte Articulat". Aquest programa és un recull dels enregistraments fets per les escoles de Vilassar de Mar, amb en Manel com a animador i Jaume Cabot com a director tècnic del programa. Es pot escoltar a <http://radio.vilassardemar.cat/> des de qualsevol punt del món, i localment al 98.1 de la FM. Amb aquesta proposta, en Manel ens diu que pretén apropar l'animació "en petit format" a les escoles que s'han apuntat a aquesta iniciativa, acostar la ràdio als més petits i difondre el món de l'animació dins les seves possibilitats.

Tota la informació d'Articulat la teniu al web www.articulat.com i allà podeu trobar fotos, vídeos, jocs per a la canalla i un resum dels seus espectacles, i podeu fer un tast de les músiques de *10 cançons i el conte d'en Meloneti*, el primer CD del grup editat en format llibre-CD, que inclou quaranta pàgines il·lustrades de la narració d'un conte. A més d'en Manel, els músics que fan que Articulat sigui un grup són Elena Montané, Oriol Cors i Fèlix Serra.

La millor manera de conèixer Articulat és viure algun dels seus espectacles, i per fer-ho, podeu consultar l'agenda de la seva web. Pròximament el grup ens oferirà un segon treball discogràfic amb tot un repertori de cançons noves adreçades a nens i nenes de 3 a 6 anys així com algunes novetats en els seus espectacles d'animació.

Articulat
Tel.: 93 750 67 18 - 680 674 457
www.articulat.com

opinió espectacular

Per Halloween, cantem La castanyera

Des que el món és món, la cultura dels pobles s'ha anat desenvolupant gràcies a

l'intercanvi de coneixements entre totes les ètnies: el català prové del llatí que parlaven els romans. El violí va arribar a Europa gràcies als mongols de Genghis Khan. L'àlgebra i la ceràmica ens la van aportar els àrabs. L'alfabet el van crear els grecs. Els molins de vent són originaris de Pèrsia. Marco Polo ens va portar de la Xina el paper, els macarrons i els focs artificials, entre altres coneixements. D'Itàlia vam adquirir el costum nadalenc de fer els pessebres i del nord d'Europa va venir el Pare Noel. No fa gaires anys que dels Estats Units ens ha arribat importada la seva tradicional festa de la nit de Tots Sants, el Halloween, i per la Castanyada, ja comença a ser habitual veure pels carrers colles de mainada disfressada de bruixes, dimonis i monstres amb carbasses recaptant lluminadures per les cases. La lògica de la dinàmica dels intercanvis culturals de tots els temps fa pensar que potser el Halloween serà la forma que adoptaran les nostres castanyades del futur. Si ha de ser així, estaria bé que quan una colla ens truqués a la porta ens cantés "La castanyera" o alguna cançó similar, i nosaltres els obsequiéssim amb una paperina de castanyes o de panellets, perquè encara que amb el pas dels temps tot canvia cal conservar la identitat però pia de les nostres festes, i en això els monitors, els mestres, els educadors, els animadors, i els pares tenim molt a fer per tal de poder seguir sent nosaltres mateixos dins la diversitat cultural.

Lluís M. Panyella

Secció coordinada per Pep Puigdemont

Aquesta secció de Miqui Giménez, músic, cantant i expert en tallers d'instruments musicals, mostra pas a pas la manera de fer instruments de picar, rascar i bufar d'una manera senzilla, amb materials reciclats i econòmics i que són fàcils de trobar.

el material

② 1 tub de canya d'un diàmetre exterior de 15 mm i una llargada de 160 mm, aproximadament

② 1 retall de cartolina d'aproximadament 100 mm x 100 mm

② 2 boletes de porexpan d'un diàmetre de 10 mm

les eines

② tisores
② pistola de cola de silicona

consells

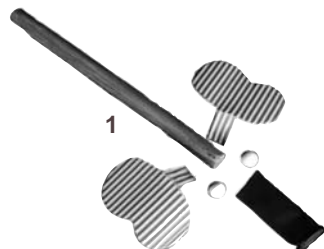
② Podeu fer servir un tub d'un altre tipus de material

② Podeu fer servir cola blanca

Secció elaborada per:

Miqui Giménez

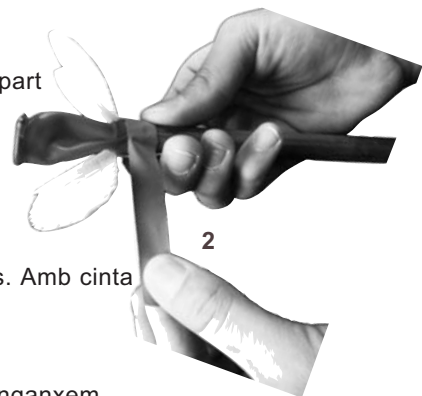
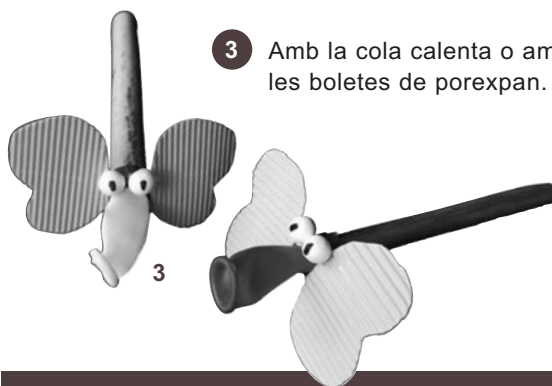
miquigimenez@gmail.com

1 Tallem el globus i aprofitem tota la part del coll per on bufem. Dibuixem i retallem dues orelles de cartolina.

2 Introduïm la canya dins del coll del globus. Amb cinta adhesiva hi enganxem les orelles.

3 Amb la cola calenta o amb cola blanca hi enganxem les boletes de porexpan.

utilització musical

Posem l'extrem lliure de la canya dins la boca i bufem mentre amb les mans tensem i destensem el globus (la trompa). Es produiran diverses sonoritats, algunes semblaran el so trompeter de l'elefant.

cercabiciis

gimcana-cercavila amb bicicletes

Porta la teva bici i participa al Cercabiciis amb la teva família i els teus amics!

Aquest és el lema d'una activitat sorprenent, una cercavila de bicicletes per a petits i grans, dinamitzada per un speaker i amb música mòbil, que passa per tot el poble, de carrer en carrer, per convidar tots els vilatans a participar a la festa. L'activitat comença amb la decoració de les bicicletes amb globus i al llarg del recorregut es fan diverses aturades durant les quals els ciclistes fan proves divertides i sorprenents. Una bona manera, festiva, original i divertida per promoure la mobilitat sostenible utilitzant un recurs molt habitual com és la bicicleta.

Aquesta és un de les nombroses noves idees del creador **Toni Vila**, especialitzat en educació mediambiental i fundador de la companyia d'educació mediambiental La Residual i que ara ha n'ha creat una de nova, **DetotsKolors.com**, per canalitzar les seves noves propostes lúdiques que volen fomentar la creativitat, la participació i la implicació mediambiental, sempre d'una manera innovadora i trencadora.

FullMarks

Solución Pediculicida

El tratamiento rápido y eficaz
contra **piojos** y **liendres**

CLÍNICAMENTE
PROBADO

- Sin pesticidas
- Fácil de aplicar
- NO crea resistencia

¡El pediculicida de nueva generación,
ahora en las farmacias españolas!

De venta en farmacias y parafarmacias.

www.fullmarks.es

—Com vau decidir importar i comercialitzar la loció Fullmarks?

—FullMarks és una marca de SSL International i es ven a la Gran Bretanya i a Irlanda des del 2005. El llançament a Espanya va ser "per casualitat". Tot va començar quan els nostres fills van tornar de colònies amb el cap ple de "petits habitants". Les mares, preocupades, van comentar la situació al despatx. "Què podem fer? No aconseguim eliminar-los! Ara ja n'hi ha durant tot l'any!". Va ser aleshores quan vam recordar que el nostre Grup tenia un producte molt efectiu. Vam sol·licitar mostres ràpidament, vam fer un test i els resultats van ser: funciona! A partir d'aquest moment i pensant en els nens i nenes i les mares del nostre país, vam posar mans a l'obra. Vam sol·licitar el registre sanitari necessari per poder comercialitzar pediculicides i vint mesos més tard, quan el Ministerio de Sanidad va autoritzar la venda del producte, amb el número de registre AEMPS; 143 PD, en vam fer el llançament a Espanya.

—Quines diferències destaqueu del vostre producte respecte als que ja es comercialitzen?

—El tractament FullMarks està format per dos productes: la loció pediculicida, feta a partir d'un èster d'àcid gras (miristat d'isopropil) i Ciclometiconana, i una pinta per les llèmenes.

Els avantatges que presenta és que no conté insecticida neurotòxic, no crea resistències i és molt ràpid: tan sols deu minuts de tractament. A més és inodor i la presentació en forma de loció permet garantir una eficàcia més gran que amb altres presentació en xampú o esprai.

—Quins són els vostres estàndards pel que fa a la cura del medi ambient? El vostre producte és innocu?

—El tractament pediculicida FullMarks no conté pesticides i no deixa residus en el cuir cabellut. D'altra banda, els materials d'envasat han estat dissenyats amb la voluntat de minimitzar el consum de residus. Seguim el protocol intern de la companyia sobre aquest tema (www.ssl-international.com/Presentations/EnvRep2009.pdf).

—Per què els pares, les mares, els mestres, haurien de tenir en compte el vostre producte abans que un altre? Quines millores presenta?

—Com ja hem apuntat, FullMarks és eficaç, ràpid, no fa olor i no crea resistència. És eficaç perquè mata els polls i elimina les llèmenes, una efectivitat que està demostrada mitjançant estudis clínics realitzats a InsectControl & Research Inc, a Baltimore, i el Medical Entomology Enter, Insect Research &

Limiteed, a Cambridge. És ràpid: només cal deu minuts per matar els polls. No fa olor: no molesta ni els infants ni les persones que fan el tractament. No conté pesticides: els ingredients s'utilitzen en preparats cosmètics, la toxicitat és extremament baixa. No crea resistència.

—Aquest producte es fabrica a Catalunya o només en feu la importació?

—La solució pediculicida FullMarks es fabrica a Anglaterra.

—La trobarem només a les farmàcies o també als supermercats?

—Els tractaments per infestació de polls en el cuir cabellut poden tenir contraindicacions en persones amb dermatitis atòpica, problemes respiratoris, etc., per la qual cosa sempre s'aconsella consultar el farmacèutic, i per aquesta raó FullMarks es pot trobar en gairebé totes les farmàcies i parafarmàcies de la Península.

Per a més informació, podeu consultar el web del producte, www.fullmarks.es, i posar-vos en contacte amb nosaltres per fer-nos arribar els vostres comentaris i suggeriments.

Xarxa d'Espais Escènics Municipals

Música, teatre i dansa
a 108 municipis

**Els millors espectacles
i actuacions a prop teu!**

Consulta la cartellera a:
www.diba.cat/escenari

**Diputació
Barcelona**

Àrea de Cultura